

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKI



«Bir köyde 11 kişi çığ altında
can verdi...» — Gazeteler —

Ç I Ğ !

Bu sene tasarruf sahipleri
biriktirdikleri paraları
Türkiye İş Bankasına yatıracak



1967 yılında:

15 MİLYON

130 APARTMAN DAİRESİ

5 ADET	100.000 LİRA
200 ADET	10.000 LİRA
400 ADET	5.000 LİRA
1000 ADET	1.000 LİRA

ayrıca
30 000 ADET
para ikramiyesi

- Bu yıl dağıtılacak cem'an 15 MİLYON liralık ikramiyelerin ilk çekilişine katılabilmek için tasarruflarınızı en geç 7 Nisan akşamına kadar İş Bankasına yatırınız.
- Beklenen SERVET KEŞİDESİ 24 Martta yapıyor

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir



AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 11 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 8 Mart 1967

Huzur için zam!

HER zam, yeni bir huzursuzluk getirir elbet. Şeker zamından, tuz zamından, kömür zamından memnun olan vatandaş var mıdır?... Devlet bile bu zamlarla görünüşü kurtarır. Sanır ki —sanmaz ya— bütçe açığını kapattım. Tam tersinedir bu sanı. Belki de daha kapanmaz olur açık: Üstü kabuk bağlayan, boşalmamış, temizlenmemiş yaralar gibi...

Milli Eğitim Bakanına sorunuz, birkaç ay sonra: Yatılı mekteplerin mutfak masrafları ne kadar arttı? diye...

Yeni zamlar, yeni pahalılıklar getirmekle bitmiyektir. Yeni grevleri de bekleyiniz siz: Bir paket sigarayı otuz, kırk kuruş pahalıya tıttüren hangi işçi zam istemiyecektir?

Plânsız bir mâli politika ile plânlı kalkınma olmaz. Yoksa, her kalkınış, millettten alınan dolaylı vergiyi aşar, devlete daha pahalıya mal olur!

Asıl unutulana iki zam var ki, bütün vatandaşları değil ama, büyük şehirler halkını huzura kavuşturacaktır: Taksie ve sinemaya zam!

Ankara, İzmir, Bursa, Samsun nasıl, bilmiyorum. Ama İstanbul'da bir Belediye nizamı kalktı: Saatini açan taksie görüyor musunuz hiç?

Bu yüzden, her gün müşteri ile şoför arasında sinirli tartışmalar oluyor. Biri, kendi hesabınca, saatin yazmıyacağı kadar almak istiyor. Öbürü, yine kendi hesabınca, saatin yazacağı kadar vermek!

Şoför, elbet haksızdır. Ama hiç bir haksız bu kadar haklı olamaz!

Benzin pahalı, yedek parça pahalı, hayat pahalı... Artık hangi yılda yapıldığını unutacağım kadar eski bir tarife ile bugün çalışılabilir mi?

Taksi ücretlerine yapılacak insafsız bir zam, hem şoförlerle yolcular arasındaki didişmeyi, hem de Belediye nizamlarına karşı saygısızlığı kaldıracaktır.

Ondan sonra, haklı bir şiddetle, saatini açmayan şoförün ehliyetini alabiliriz elinden!

Yeryüzünde görülmemiş bir de icadımız var: Dolmuş!...

Biz, eskiden yürüyen insanlardık. Ben gençliğimde vapurdan Köprü'ye çıkınca, Vefa Lisesine kadar yürüyerek giderdim her gün. Az yol sanmıyınız: Eminönü'nden Sultanhamamı, Fincancılar Yokuşu, Süleymaniye... En az kırk dakika... Bu, yaz, kış, dört yıl ve sabah, akşam böyle sürdü. Şimdi dolmuş şoförleri, günümüzün çocuklarını apartmanlardan toplayıp on dakika ötedeki okula otomobille götürüyor.

Her gün görüyorum: Çağaloğlu'nda, Milli Eğitim Müdürlüğü köşesinde öbek öbek genç insanlar dolmuş bekliyorlar... Nereye mi gidecekler?... Çoğu Sirkeci'ye...

Artık iki adımlık yola üşenir olduk!

Mutlaka, ama mutlaka dolmuş tarifelerine de zam yapmalı ve iki şeye dikkat etmeliyiz: Biri, beş kişiden fazla yolcu alınmasını önlemek.. Öbürü, tarifiye bir liradan başlatarak duraklar arasını açmak ve du-

raklar dışında iniş binişi sahiden yasaklamak...

Böylece, hem adım atmaya üşenen ek yerleri paslı, tembel insanlar olmaktan, hem de kendimiz sebep olup kendimiz şikâyet ettiğimiz yol tıkanıklıklarından az çok kurtuluruz.

Bir de, yine büyük şehirlerin bir sinema derdi var: Bilet karaborsası...

Koskoca devlet teşkilâtı, polisi ile, Belediye zabıtası ile bu şehir içi soygununu önleyemiyor. Kovalıyorlar, yakalıyorlar, biletlerini alıyorlar, saçlarını traş ediyorlar, belki de hafiften hafiften okşuyorlar da... Hepsî faydasız.

Bunun nedeni, ama tek nedeni şudur: Sinemaya değerini vermiyoruz.

Et pahalıya çıkıyor, ot pahalıya çıkıyor, süt pahalıya çıkıyor. Sinema, yıllardan beri üç lira, üç lira, üç lira!...

Sayın İşcan lütfen kendi idaresindeki Şehir Tiyatrolarına baksın: Sinemanın üç lira olduğu günden üç lirada kaldığı bugüne kadar koltuk ve loca fiyatları kaçtan kaç fırladı. Ölçü budur.

Bir başka ölçü daha biliyoruz: Batı ölçüsü...

Paris'te, Roma'da, Bonn'da birinci sınıf sinemalar onbeş liradır. Aynı filmi üç ay sonra gösteren ikinci sınıf sinemalar on lira...

Biz, pabuç boyasının bir liraya çıktığı günümüzde, kaloriferli bir salonda, rahat koltuklara kurulu, iki saat, iki buçuk saat, üç liraya, renkler içinde, ışıklar içinde, müzik-

ler içinde dünya şöhretlerini, dünya güzellerini seyretmek istiyoruz... Yağma yok, biletler karaborsaya düşer elbet!

Bugün bir sinema biletinin karşılığı en az, ama en az beş lira olmalıdır. Biz yapmazsak, iktisat kanunları yapar ve binaların içindeki gişeler kapanır, sokaklarda açık hava gişeleri açılır.

İstanbul Belediyesi bu konuya eğilmelidir artık. Her bilete yapılacak iki lira zamdan, yeni gelir kaynaklarına çok muhtaç olan kendisinin de büyük payı olacağını unutmaz. Unutursa, İçişleri Bakanı hatırlatmalıdır.

Satanı da, alanı da kötülüğe iten ve kötülüğü âdetleştiren bu ayıba mutlaka son vermeliyiz.

Nasıl yeni âyarlamadan sonra saatini açmayan şoförü, elinden ehliyetini alarak cezalandıracaksak, bes liradan sonra biletleri karaborsada satılan sinemalar da, kapılarında yaşıtırlacak teşhir cezası ile bir ay, iki ay kapatılabilir.

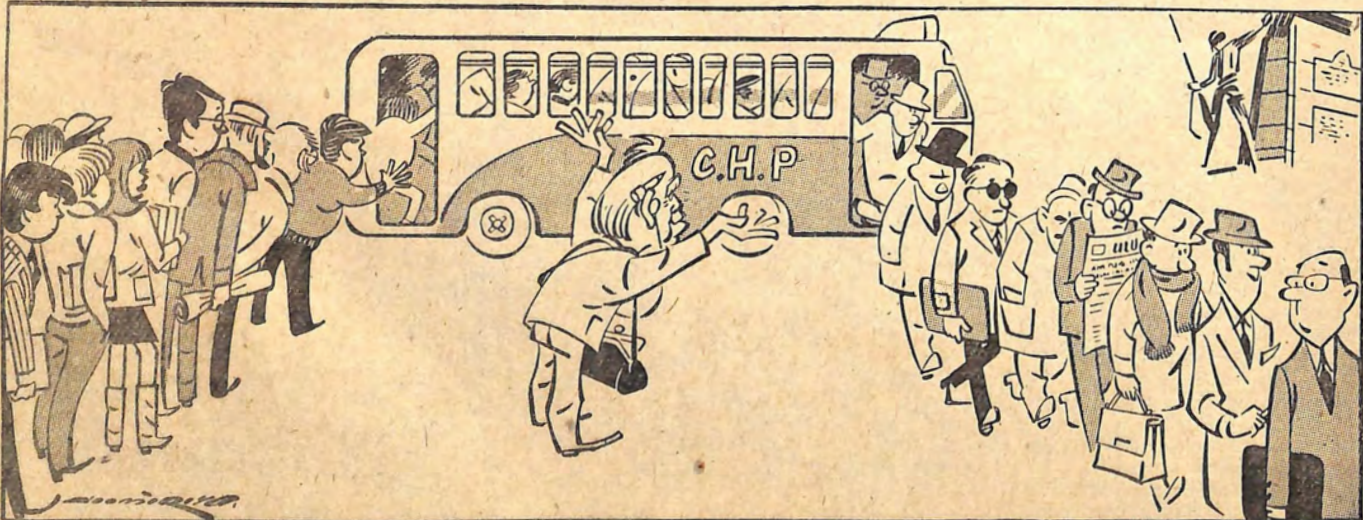
Trafik huzursuzluğu, az da olsa, şu icatların en kötüsü, dolmuş saygısızlığını kaldırmakla, şu kavgalı taksie yolculuğunu da, şoförün hakkını şoföre vermekle önleyebiliriz.

Devletin koruyucu gücünü sıfıra düşüren bilet karaborsacılığına son vermenin tek yolu da budur.

Başka illeri bilmem, ama ikibuçuk milyon insanın İstanbul'unu, bu iki zamlı günlük hayatında bir huzursuzluktan kurtarabiliriz. Bundan ötürü yazımın adını «Huzur için Zam» koydum!

Yusuf Ziya ORTAÇ

C.H.P.'ye yeniden 200 üniversiteli genç girdi. — Ulus —



Biletçi — İlerliyelim beyler... İlerliyeliim!... Binecekler var!...

Grev Uzmanı

Neceğiz Neceğiz



SEVGİLİ kardeşim Sefa... Bilirsin kardeşini, nasıl ki iktidarlar sözlerini tutmazlarsa, benim de elim iş tutmaz.

İstanbul'a geldikten sonra, simit sattım zor geldi, su sattım zor geldi, araba yıkadım zor geldi... Al-laha bin şükür, üç yıldan beri işin kolayını buldum. Şimdi oturduğum yerden para kazanıyorum. Pek oturduğum yerden diyorsam da, hani ya hep oturarak kazanmıyorum ha... Ramazan imamları gibi, yılda bir ay çalışıyor, geriye kalan onbir ay ekmek elden su gölden yaşayıp gidiyorum. Hem inanmazsın, benim bir aylık çalışmamla, ben'le beraber, ben deyim yüz, sen de beşyüz kişi, çocuk, çocuk, lokma ellialtıdan günlerini gün ediyorlar...

Şimdi bu mektubu okuyunca şaşacaksın. Kardeşim Belediye Meclisi üyesi değil ki yıl bir ay çalışsın, on bir ay yatsın, daire müdürü değil ki, teftişten teftişe bir ay ter döküp, onbir ay da döküğü ter uğruna yan gelsin yatsın, hele hele milletvekili değil ki, dört yılda dört ay seçim palavrası atarak tatlı canını üzsün, diyeceksin...

Yok kardeşim yok. Bunlardan hiç biri değilim. Olanam da... Bu zamanda Belediye Meclisi üyesi olabilmen için, o kadar vurdum duymaz olacaksın ki, o da bende yok. Biliyorsun, gurbete bile babamın bir tek sözüyle çıkmıştım. Hani hatırlarsın ya, bir gün yemek yiyorduk, bana, «Ulan nefes al biraz, ne o milletvekilinin kaza yumulduğu gibi yumuluyorsun bulgur pilâvına» demişti. Daire müdürü de olamam. Bu zamanda daire müdürü olabilmen için nabza göre şerbet vereceksin, ki; ben bunu yapamam. Karakterim icabı yapamam. Gelirim milletvekilliğine, onu da yapamam. Bilirsin, çocukluğumdan beri beni otobüs tutar. Milletvekili olunca, dört yılda dört ay, otobüsten, cipten aşağı inmiyeceksin ki, seçimi kazanabilesin.

Geçelim şimdi bunları. Ben, grev yapıyorum kardeşim, «grev!... Gazeteleri okuyorsundur her halde? Memlekette grevin olmadığı yer yok. Bir gün gelecek, memleket topyekûn greve gidecek. Batman'da grev, Yeşilköy'de grev, margarinde grev, lâstikte grev, seramikte grev, sobacıda grev, hancıda grev, yolcu da grev...

Bu grevlerin hepsini ben hazırlamıyorsam da, Allaha bin şükür yılda iki grev hazırlıyor, gül gibi geç-nip gidiyorum. Evvelki sene bir yağ fabrikasına girmiştim. Ulan kardeşim sorma bel... Ne iş, ne iş... Sabah giriyorsun işe, sekiz saat sonra yorgunluktan yağ damlıyor burnundan: Ama ne demişler, yiğidi öldür, hakkını inkâr etme. Patron, ücretlerimizi fazlasıyla veriyor. Varsın o veredursun, işin ucunda beleşten para kazanmak varken, ne üzersin tatlı canını bu ölümlü dünyada? İlk birkaç gün işçileri yokladım. Hepsini de baboş bıyıklı, Doğu'lu çocuklar. İçlerinde, askerlikte onbaşı olanını kutuhanede yakaladım:

— Ulan yazık be size, dedim.

— Ne yazığı ula, yoğunlaşmamak memlekette namısına dil mi uzadan

olmuş? diye sordu.

— Yok canım...

— Ölese, niden yazıkdır baa?

— Siz grev nedir bilmez misiniz be kardeşim?

— Grev dediğin de ne? Yosma gari deyisen, bizim uğurumuz sağ-lamdır.

— Ne yosması yahu? Grev demek, oturduğum yerden para kazanmak demektir.

— Nirde bu bekmezin bolluğu?

— Burada. Sen arkadaşlarını ayarla, akşam Mahmud'un kahvesinde bir toplantı yapalım.

— Yapak gardaşım, dedi baboş bıyık.

Ondan sonra Sefacığım, biz akşam Mahmut'un kahvesinde toplandık. Baboş bıyık:

— Di bahalım ne diyeceğsen, dedi.

— Arkadaşlar, dedim, yevmiyelerinizin 25 lira olmasını istiyor musunuz?

— Sen mi virecen? dediler.

— Yoo, patron verecek.

— Virmez!...

— Verir!... Siz karar verin, grev-e gelelim.

Yırtık ceketli biri:

— Aboov, essah lan, ben bi gazetada okumuşdum. Adamlar, hemî çalışmıyorlarmış, hemî de beleşden para alıp, davılan zurnaynan yimeklelerini yiyorlarmış, dedi.

Ötekiler, biraz daha sokuldular yanıma:

— Ağnat hele, ne hal edek bu işi? dediler.

— Kolay, dedim, ve yapılacak işleri bir anlattım.

Devrîsi gün patron, yevmiyelere sekiz lira zammı duyunca, şekere, sigaraya olan zammı duyan emekliler gibi, «Yandım Allah» diye bağırды. Sen yan yanaçığın kadar... Verirdin, yok vermezdin, alırdın, yok almazdın, senin anlayacağın gittik greve. Adam fabrikasını kapadı, günde iki gözcü bir sözcü, Allah bu kanunu çıkarandan razı olsun, altı ay sırt üstü yattık, yevmiyelerimizi aldık. Sonunda baktı ki patron batacak, zama razı oldu ve fabrikasını çalıştırmağa başladı. Tabii ben, hemen kırırdım ordan... Bilirsin, çalışmayı hiç mi hiç sevmem.

Sonra, bir çanak çömlek fabrikasına girdim. İşçiler kuzu mu kuzu, patron baba mı baba. İlk günü on

tane çanak yaptıktan sonra hemen-cecik yoruluverdim. Geçtim bir köşeye, bu fabrikada hangi işçileri, nasîl tavlayacağımı düşünmeğe başladım. Aksilik bu ya, o gün, bir işçinin elinden fırlayan çanak, başka bir işçinin kafasını yardı... Tamaaam!.. Gereke hazır. İşçilerin bir kısmına, helâda esaslı bir nutuk çektim:

— Çanak çömlekçilik deyip geçmeyin arkadaşlar!... Zor iş, tehlike-iî iş. Biraz önce kafası yarılan arkadaşınız ölebilirdi de... Onun için greve gidelim.

Berdüş işçilerden biri:

— Gidelim ulan, diye bağırdı. Pekiyi, ne isteyelim patronan?

— Tehlike zammı!...

İki gün sonra sendikamızla birlikte dayandık patronun, karşısına:

— Efendim, biz tehlike zammı istiyoruz...

— Ne tehlike zammı?

— Başbayağı tehlike zammı...

— Yahu kardeşim, biz burada ne fûze yapıyoruz, ne de atom bombası. Çanak çömleğin tehlikesi de ne?

— Ne mi? Pekiyi siz bilirsiniz...

Evelallah birkaç gün sonra hemen greve gittik. Buna grev demişler. Tam sekiz ay, yedik içtik, yat-tık... Sekiz ay sonra patron tehlikeye zama razı oldu, fabrikayı açtı. Tabii, kardeşin ordan da kırırdı.

Ordan geçtim, indirme boşaltma işlerine. Hani ya, tam kardeşinin tutacağı iş. Sırtında yüz kiloluk çuval, gemiye in karaya çık, gemiye in karaya çık. Öyle yağma yok. Bir öğle paydosunda aldım işçileri önüne:

— Ulan siz beyinsizsiniz be, dedim. Bu kadar yükün altında o belkemiğiniz n'oluyor haberiniz var mı?

Birbirlerinin belkemiğini yoklamağa başladılar:

— Bir şey yok belkemiğimizde, dediler.

— Nasıl yok?

Aldım bir tanesini, açtım sırtını, omurlarını göstererek:

— Şuna bakın bir, daha şimdiden omurlar arasındaki kırıkdağlar erimiş bile... dedim.

Biri baktı:

— Ulan essah, hepten erimiş Kâzım'ın sömüğü, dedi.

Tamaaam, gereke hazırды. Dayandık patrona:

— Efendim biz, belkemiğîl zammı istiyoruz.

— Ne zammı?

— Belkemiği zammı. Belkemiğimizi kırıkdağı eriyor.

Adam güldü:

— Hadi hadi, bırakın da deliliği, gidin işinizin başına, dedi.

Deli ha!... Eh, sen görürsün. Sendika mendika derken, gelsin arkadaşın grev... Allah razı olsun patronan, biraz aksiyimş de, bu grev tam bir yıl sürdü. Yedik, içtik, yat-tık, denize girdik, birdirbir oynadık. Bir yıl sonra adam zama razı oldu. Tabii, ben yine voltamı aldım ordan...

Kardeşime deyim, sonra sırasıyla lâstik grevinin ben yaptım, motor

Elektriğe de zam yapılıyor... — Gazeteler —



— Allaha şükür, bizim köye elektrik gelmedi!...

grevini ben yaptım, tel grevini ben yaptım, makarna grevini ben yaptım...

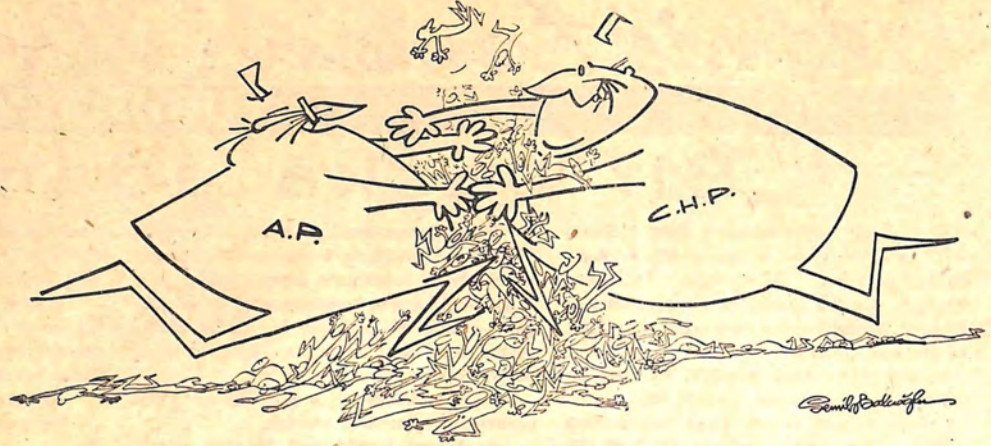
Şayet, sen de benim gibi havadan cıvadan yaşamak istiyorsan, terziliği merziliği bırak, buraya gel. Ben sana işin teknik yönlerini ve püf noktalarını öğretirim. Burada daha o kadar çok grev yapılacak yer var ki, ne senin ömrün yeter, ne de benim. Onun için oğlun Halûk'u da al gel, şimdiden öğrensin çocuk. Nasıl olsa miras diye bir şey bırakmayacağız onlara. Hiç olmazsa grevcilik sanatını öğrensinler. Bizim ufak Bülent, şimdiden komşuları birbirine katmağa başladı...

Nazmiye yengeme, Kozanlı'ya, Kenan'a, Erol'a selâmlar... Söyle onlara, isterseniz toptan gelin. Gözle-rinden hasretle öperim...

Grevçiler Kralı, kardeşin Osman

Muzaffer İZGÜ

Zamlar Meclisten kolayca geçti...



Millet Vekilleri!

GAZETECİDEN MEKTUP

Kapı çalındı: Postaaa!... Dilemem eşe dosta
Böyle tatsız bir haber!

Bundan ötesi sağlık.. Geldi bana fenalık
Bu haberle beraber!

Mektuba göz atınca, bağırışım çılgınca..
Cevap mı? Benden paso!
Boş değil korku, telâş... İmza: Haydut vatandaş.
Van'lı çeteci Haso!

Tuhaf... Gittim her yana, hiç uğramadım Van'a...
Haso'yu da tanımam!
Bir işim yok çeteyle... Uğraşmam öyle şeyle...
Ne istiyor bu adam?

Elbet titrer el, ayak... Şu kötü talihe bak:
Ya buraya damlarsa?
Hem de gelir mi, gelir... Kim karşı durabilir?
Çık, sıkı şeyin varsa!

Diyor: Sayın pederim... Önce selâm ederim...
Sihhatteyiz, hamdolsun!
Keyfimiz hep yerinde... Dilerim sizlerin de
Şu zam çileniz dolsun!

Senden istediğim bu: Gönderdiğim mektubu
Çızıktır «Akbaba» ya!
Hava bozdu, sevindik... Ağrı Dağı'ndan indik
Serbestçe kasabaya!

Bu ne zorlu kış, bre... Kar bastı birdenbire
Van'ı, Muş'u, Bitlis'i!
Bir düğün yaptım ben de... Dâvet ettim geçende
Jandarmayı, polisi!

Çok kancık var orada... Gazeteler arada
Kuyumuzu kazıyor!
Aldatıyor herkesi... Eşkiya diye hepsi
Yalan yanlış yazıyor!

Bu, görenektir bence: Taklit ettik sadece
Şehirdeki esnafı!
Yağcı, uncu, sabuncu... Çok tüccar da soyguncu...
Uzatmayalım lâfı!

Gelsin dans, içki, kızlar... Kıravatlı hırsızlar
Alâ iş pişiriyor!
Sızlıyor ciğerimiz... Eee? Bizim ellerimiz
Armut mu devşiriyor?

Senin gibi bir ârif, ister mi fazla târif?
Bunu erbabı çakar!
Anlatsam, irkilirsin... Baba, sen de bilirsin:
Balık hep baştan koçar!

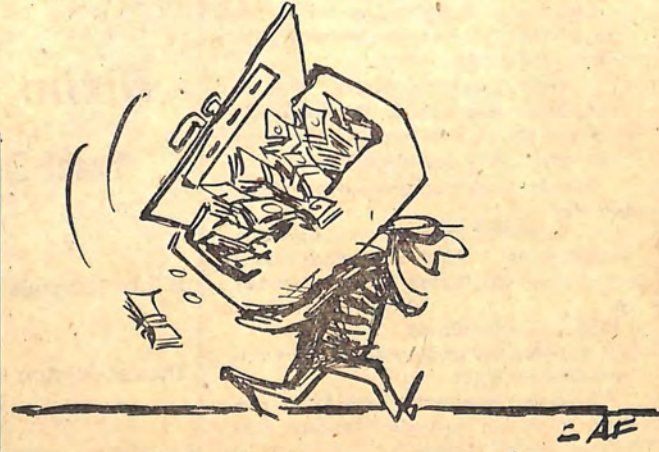
Doğu üvey evlâttır... Bir sahipsiz ırgattır:
Elinden tutmadılar!
Türkçe bilen sayılı... Sebep ne, yıllar yılı
Bizi okutmadılar?

Sonu fos çıkar elbet... Cahil kalırsa millet
Asâyiş bombok olur!
Bunu anlayan perde: Okul az olan yerde
Cezaevi çok olur!

Duyduk sen de açmışsın... Somuna muhtaçmışsın...
Tez gel buraya, Baba!
Kaçır sürüyü öte... Çubuğun tüte tüte,
Dön, altında araba!



Yaşasın sosyalizm!...



Yaşasın kapitalizm!...

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Bir başka adam!

B U başka adam Mahmut Esat Bozkurt'tur: Atatürk'ün Adliye Vekili Bozkurt.. Lotüs davâsının milletlerarası kahramanı Bozkurt.. Ankara Hukuk Fakültesi profesörü Bozkurt.. Medenî Kanun'un yapıcısı, kurucusu, yürütücüsü Bozkurt..

O, ateşli bir kürsü sözcüsü, yenilmez bir inanç adamı, yılmaz bir savaşçı idi.

Beni, Cemal Hüsnü Taray tanıştırmıştı onunla. Birkaç dakika içinde kimliği belli oluverdi hemen: Bir gönül adamıydı...

Ertesi gün, öğle yemeğine davet etti beni. Samanpazarı'nda, iki katlı, ahşap bir kira evinde oturuyordu Adliye Vekili!

Bir Anadolu çocuğu açtı kapıyı. Büyücek bir odaya girdim. Verde eski bir Uşak halısı, bir kanape, iki koltuk, dört sandalye.. Hepsisi de çarşı işi, kültüstür şeyler...

Bir koltuğa oturdum. Uşak kahve getirdi: — Şimdi gelecek beyefendi...

Akçıl badanalı duvarlarda kaba çerçeveli üç levha asılı. İkisi Tevfik Fikret'in:

Hak bellediğin bir yola yalnız gideceksin!

Gözüm öbürüne kayıyor:

Kıran da olsa kırıl sen, fakat bükülme sakın!

Üçüncüsü, Mehmet Emin Yurdakul'un:

Ben bir Türk'üm, dinim, cinsim uludur.

Bunlar birer mısra değil, ev sahibinin hal tercümesi... Üç satırda Mahmut Esat Bozkurt'un kim olduğunu anlıyorsunuz.

Biraz sonra tekrar uşak girdi odaya: Bir tepsi içinde çay fincanı ile...

— Teşekkür ederim, dedim.. Daha şimdi içtim kahvem...

Kapı açıldıkça «Şık şık şık» makas sesleri geliyordu uzaktan. Mahmut Esat, telaşlı adımlarla içeri girince anladım: Berber saçlarını kesiyormuş...

Üst üste özür diledi:

— Affedersiniz Yusuf beyefendi... Çok affedersiniz Yusuf beyciğim!

Bana, Yusuf Ziya demezdi pek. Kısaca «Yusuf» derdi...

Dostluğumuz ilerleyince, ben de ona sadece «Mahmut bey» demeğe başladım... Fena halde içerliyordu buna:

— Yapma Yusuf bey, diyordu... Sizin isminizin tedaişi güzel. Hatıra, Hazret-i Yusuf'tan dünya şöhreti Koca Yusuf'a kadar güzel şeyler gelir... Ama Mahmut öyle değil!

Ben de tatlı tarafından cevap veriyordum ona:

— Nasıl değil Mahmut bey?... Recalzâde Mahmut Ekrem... Mahmut Muhtar Paşa... Sultan Mahmut... Gazneli Mahmut... Gelmez mi?...

Sinirli sinirli gülerек:

— Gelmeez, derdi, gelmez... Siirt mebusu Mahmut gelir!

İsviçre'de okumuştı. Batılı kültür adamıydı. Yüzde bin inanmıştı devrimlere. Ama evi, son derece alaturkaydı.

Tahta basamaklardan ikinci kata çıktık. Merdiven başı küçük bir sofaya kurulmuştu masa. Sakın hayalinizde keten örtülü, uzun, yahut oval bir masa canlanmasın. En ucuzundan yuvarlak bir masaydı bu. Üstünde muşamba örtü, ahçı işi beyaz, kaba tabaklar, hantal çatalar, bıçaklar...

İnsanı «Kalksana!...» diye dürtten katı sandalyelere karşılıklı oturduk.

Uşak önce büyük, siyah bir şişe getirdi, bir binlik. İçinde buruk lezzetli kırmızı şarap. Sonra bir lenger dolusu etli pilâv...

Köşede, kırmızı borulu, tek plâklı bir gramofon vardı.

Yiyecek de, içecek de, musiki de bu kadardı.

Tek plâk, İzlmlr marşıydı.

O gün içtik şarabı, yedik pilâvı ve durmadan dinledik İzlmlr marşını!

Mahmut Esat kadehini kaldırıyor:

— Çok severim bu marşı, diyordu. Böyle gelin götürürler İzlmlr'de!

Bunu söylerken, Bozkurt, İsviçre'de okumuş bir hukuk profesörü, bir Adliye Vekili değil, bir Aydın efesi idi!

O gece bir ziyafet çekti bana: Eski Maarif Vekâletinin arka sokağındaki Turan Lokantasının üst salonunda. Dört kişiydik: Mahmut Esat Bozkurt, Faruk Nâfiz Çamlıbel, Aka Gündüz, ben...

Orkestra, yalnız bizim için çaldı. Saat başında bir elliik gönderiyordu çalgıcılara... O zamanki elliğin bugünkü beşyüzlük olduğunu unutmayınız.

Yalnız sanat üstüne konuştuk sabaha kadar: Şiirler okuyarak Fikret'ten, Namık Kemal'den, Mehmet Emin Yurdakul'dan...

Ziya Gökalp, hepimiz için en büyük ay-

dındı. Ali Suavi çağının en ileri adamıydı. Atatürk mü?... Onu Türk tarihi değil, dünya tarihi, medeniyet tarihi baş tacı edecekti...

Ortalık ağırırken sallanıyordum yolda. Bir devlet kapısında nöbet bekleyen asker, bu yalpalayan yolcuya bakıyordu gülümseyerek. Kendi kendime:

— Yusuf Ziya, doğru yürü, diyordum!

Nerdeee... Adımlarım söz dinlemiyordu ki...

Otelde telefonun zili ile uyandım. Mahmut Esat beydi. Soluyarak hatırımlı soruyordu benim:

— Nasılsınız?... Rahatsız değilsiniz ya?..

Gözlerim yarı kapalı konuşuyordum:

— Berbat... Şakaklarım çatlıyor...

— Hemen garsona emrediniz: Bir sürahlı limonata, bir sürahlı portakalata getirsin baş ucunuza... Uyuyup uyanıp bir bardak birinden, bir bardak ötekinden içiniz. Akşama doğru hiçbir şeyiniz kalmaz...

Onun için neler anlatırlardı: İçince son derece saldırgan olurmuş da.. Küfür edermiş de.. Silâh çekermiş de...

Hepsi, hepsi, hepsi yalan!... Kaç kere güneşi içki sofrasında beraber selâmladık. Bir kere terbiyesini, nezaketini, efendiliğini kaybetmedi.

Hiç kimseye kendisini ilgilendiren öfkesi, düşmanlığı olmamıştır. Sert, amansız kavgalarının hepsi vatan uğrına, millet uğrına idi.

Bir gün, Türk Sesi gazetesinin ilk sayfasını baştan başa kaplayan makalesinin üstünde şu başlığı görmüştük: Hırsızlar!... Teslim olunuz!

Ve bir yaz gecesi, beni Anadolu Kulübü'nden aldı, Nizam sonlarındaki köşküne gitti... Son derece kahırlı idi aldığı haberdan: İsmet Paşa Başbakanlıktan istifa etmişti!

Yaralı bir arslan nasıl solursa öyle soluyordu Bozkurt. Öylesine üzüldü bu istifadan...

Evde ne varsa içti o gece: Rakı bitince şarap.. Şarap bitince bira... Sesi hâlâ kulağımdadır:

Bâis-i şekva bana hüzn-ü umumdur Kemal, Kendi derdi gönlümün billâh gelmez yâdına!..

Diye inliyordu.

Avukat Haydar Rifat'la mahkemeye düştük. Haydar Rifat mahkûm oldu bu dâvâda. Ama cezaevine gülerек gitti ve bu acı gülüşle Mahmut Esat Bozkurt çok yaralandı.

Meclis'te Yunus Nâdi ile çatıştılar. Bu çatışma bir şey gösterdi milletvekillerine: Namusunu silâh gibi kuşanmış bir kahramanla döğüşülemez!

Ama bütün bu zaferler, eski huzuru ile Bakanlık koltuğunda oturmasına yetmiyordu artık...

Efkârlı bir adam olmuştu. Durmadan içiyordu, gündüzleri bile...

«Teslim olun!» diye bağırdığı hırsızların teslim olduklarını göremedi o. Ama hırsızlar, onun pençeşek pençeşek ölüme teslim olduğunu gördüler...

Toprağa bir yanardağ gömdük!

Satış rekoru
kıran kitap:

Bizim Yokuş

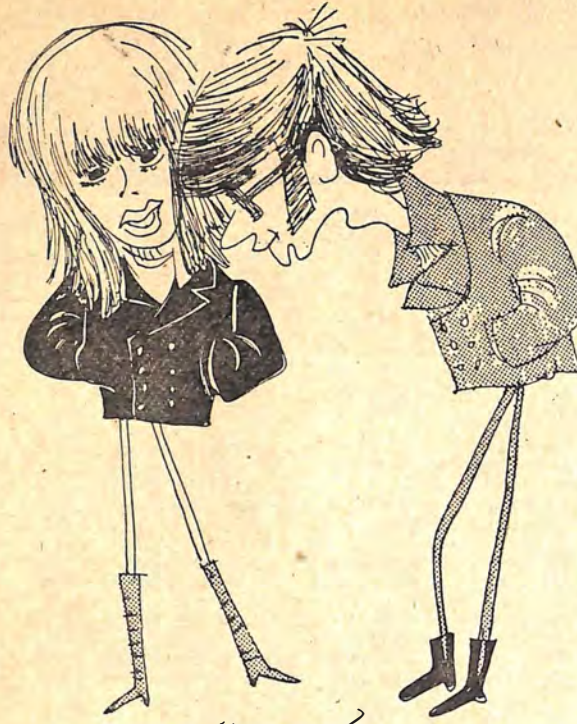
Yusuf Ziya Ortaç

Bütün kitapçılarda : 12.50 Lira.

Umum dağıtım merkezi: BATES



Sol tehlike!



Orta tehlike!



Sağ tehlike!..

YEDİ

PAZARTESİ

Bize gelince...

Bugünkü gazeteler, muhalefet 'özel sayısı' çıkartmışlar sanki. İşte üç örnek: «T.İ.P. lilerin bir sözü ortalığı karıştırdı! Konuşmacılar birbirlerine «Vatan haini» diye bağırıyorlar.»

Haberin başlığı: «Muhalefet, Meclisi karıştırdı!»

«Tipi yüzünden bir uçak kara saplandı. Bütün nakliye seferleri aksadı. İki vapur çarpıştı. Bir vapur yalya bindirdi.»

Haberin başlığı: «Hava muhalefeti!»

«Yedi nüfuslu bir aile açıkta kaldı. Gözleri yaşlı ana, evini terkeden kocasını arıyor!»

Haberin başlığı mı?... Durun onu da biz atalım: «Para muhalefeti!»

SALI

Yaşayan kazanıyor!

«Servet Beyannameleri, sahiplerine iade edilecek.»

Eh, bu habere serveti olanlar sevin sin. Fakire gelince: O garip yine her ay tam fiatla aldığı Tasarruf Bonusunu, yüzde yetmiş eksiği ile gidip paraya çevirecek!

ÇARŞAMBA

Olmiyacak dua

1970-80 yılları arasında Türkiye'de büyük bir kıtlık olacağım söyleyen Tarım Bakanı, «1970-80 yıllarında bu memlekette iktidara kim gelirse gelsin, Türk halkının gıda sıkıntısını bir mesele halinde karşısında bulacaktır» demiş.

Ne diyelim, sağolsunlar. Her halde bu kadar kısa bir zamanda memleket tarımını varlıktan yokluğa götürmenin

şerefi de, olsa olsa bugünkü politikacıların olacaktır!

PERŞEMBE

Bu ne gayret

Bir yılda 3.475 ölü, 16.061 yaralı!

Bu, Kızıl Çin'deki iç kavganın sonucu mu? Değil. Vietnam savaşının bir yıllık bilançosu mu? Değil. Sadece yurdumuzdaki trafik kazalarının 1966 tablosu!

GÜN

CUMA

Sakın haa!

Anadolu'dan, Kıbrıs'a elektrik verecekmisiz!

Kıbrıs'tır bu, veriniz. Top istesinler, top veriniz. Para istesinler, para veriniz. İstesinler, seve seve canımızı bile veriniz. Anadolu'dan elektrik vermeye gelince... Anadolu'ya elektriği ne zaman getireceğiz?

CUMARTESİ

Muhalefet

İngiltere'de açılan bir sergide, Türklere şöyle soruluyormuş: «Türkiye'ye giderken, yanınızda bıçak ve tabanca bulunduralım mı?»

Aman sakın cahillik edip de getirmeye kalkmayın. Taa oralarından taşımaya değer mi? İstedığınız markadan, istediğiniz kadarını burada bulursunuz!

PAZAR

Mikroskop

Bakkallar, ucuz satış yapan meslekdaşları için, «Mikrop» demişler.

Demek ucuz satan bakkallar da varmış. Varmış ama, mikroba benzediklerinden, bulmak için mikroskopla aramak gerekecek!



«Gün doğmadan neler doğar!»

BİLENT SEREN

GOMONİS ORTAK VEDAT SAYGEL

BU gomonislerin nasıl çalıştıklarına akıl sır ermez gardaşım. Adam, bakıyorsun akıllıslu beş vakit namazını gılıyor, gazaya uğratmadan müntezaman orucunu tutuyor, fitresini, zekâtını veriyor, günün birinde bi de bakıyorsun, gomonis çıkıyor! Hani suratına bakmakla kimin ne olduğunu anlamaman mümkünü yok! Gıscaca darifini isterseniz, bizim Rıza bey gibilerine, gomonis denir.

Çoğunuz bilirsiniz. Daha dün e gadar çulsuzun biriydi Rıza. Gasabamız ise fakir mi fakirdi. Ben mağaza açana dek, gasaba halkı dikiş makinası mı gormüştü? Dozu doprağı kendi kendine emen elektrikli süpürge mi gormüştü? Naylon gecelik ile ipek çorap mı gormüştü? Plâstik ilimon sıkacağı, plâstik leğen, plâstik tuzluk mu gormüştü? Sırf memleket ve millet aşkına gasabayı gasaba yapan ben öldümdü.

O sıralarda bizim Rıza da henüz gomonis değildi. Kimsenin parasında pulunda gozli olmayan, namazında niyazında namışlı bir oğlan bellemiştim onu. Gazetelerde bir dikiş makinası firmasının, Anadolu'ya temsilcilikler vermek isteğine dair çıkan ilânı okuyunca:

— Len Rıza bey, didim, gel el ele verelim, şu işi garırmıyalım.

Rıza'nın pek aklı yatmadı:

— Bu iş, büyük para işi dayıoğlu, didi. Bizim gibi çulsuzlara göre değil.

— Para p l istemez len Rıza bey, didim. Bizim bu gasabada gredimiz var mı?

— Benim yok emme, senin var, didi.

— Tamazam. İstedikleri kadar kefil gorsetip, temsilciliği alacağım! Meğer herif daha o sıralarda bi

dakım gomonislikler hazırlıyormuş da, ben farkına varamamışım. Meseleyi yokuşa yokuşa sürüyör.

— Kefil gorsetmekle iş bitmiş sayılmaz dayıoğlu, didi. Mağaza açacak para nerde?

— Len Rıza bey oğlum, sen «he» de, mağazayı dikiş makinasının firmasına açtırırım ben.

«Cık» deyip, burnunu havaya dikti:

— Mağazayı açtılar diyelim. Makina doldurmak için para nird?

— Makinayı onlar virecek, biz satıkça parasını ödeyeceğiz gardaşım.

Bi «Cık» daha çekti:

— Öyle bile olsa, bu gasabada makina alacak gadar parası olan adam nird?

Namıssızın yaptığı gomonisliklere bakındı hele! Ben gasabaya makina denen medeniyeti sokmaya çalışıyörüm, o medeniyet gelmesin diye bana çıkarmadığı güçlüğü bırakıyör! — Gardaşım, didim, «Gasabalının parası yok» diyorsun. Ekmek yemi-yör mü b nlar?

— Yemeden yaşanırmı, elbet yiyorlar.

— Aş gaynatmak için dencere gullanmıyorlar mı bunlar?

— Elbet gullanıyorlar.

— Gomlek, fistan giymiyorlar mı?

— Giyenleri de var tabii.

— Peki bütün bunları hangi parayla alıyorlar?

— Yazdan yaza, mahsul galdırdıkça yavaş yavaş derametliyorlar.

— Hah işte, didim, biz de sattığımız makinaların parasını, mahsul kalkınca alacağız, var mı daha bi diyeceğim?

Alacak bizim, borç koyılünün değil mi? Para virenden para alırmk, parası olmayandan buğday alırmk.

Aklı yattı buna. Elimizdeki avucumuzdaki parayı gattık bi araya, ilâ-

nı viren malına firmasına varıp müraacaatımızı yaptık.

Baharda mağazamız tamamlanmış, makinalarımız gelmişti. Fakat bizim köylü cahil gardaşım. Adama otomatik makina gorsetiyorsun, ninem devrinden galma elle çalışan ayaksız makinalardan istiyoruz diye dayatıyorlar.

Rıza:

— Köylü haklı dayıoğlu, diyor.

Herif üç yıl tarlasından aldığı mahsulün tamamını bize bıraksa, yine de borcunu ödeyemez, bu bilirdi. Haydi ödedi disek, elentriksiz koyünde bu bizim makinaları mümkünü yok çalıştıramaz, ikili. Neresinden baksak berbat!

İlk yılı siftahsız kapattık. İkinci yıla girerken çektim Rıza'yı bi kenara:

— Bak len Rıza bey, didim. Firmanın temsilciliğinden caysak, mağaza elimizden gider. Temsilcilikte kalsak, çoluk çoc k aklıktan gider. En iyisi gel şu işi genişletelim.

Herifteki gafa, gomonis gafası! Kütük gibi... İşlemiyor ki...

— Nasıl yani? diye sordu.

— Biraz züccaciye, biraz da tuhafile getirelim diyor.

Firma habar alırsa ne der?

— Onun diyeceğine boş ver, biz kendimizi «İftıra ediyorlar» diye savunuruz.

— Ya firmanın müfettişleri basarsa?

Düşündüm daşındım, onun da çaresini buldum. Müfettişler bastı mıydı ikimiz de söz birliğiyle, ortaklıktan ayrılmış gibi davranıp:

— Bu mallar Rıza beyin, diyecektik. Bir züccaciye dükkânı açacaktı, malları geldi, fakat açacağı dükkânın inşaatı bitmedi. Birkaç gün-lüğüne bizim mağazaya depoladydı!

İkimiz de aynı ifadeyi verecektik. Haftasına varmadan yığdık züccaciye. Yığdık tuhafiyeyi, iki gün içinde mağaza bankaya döndü! Müşterinin biri gidiyor, beşi geliyor! Ne yemek paydosu, ne hafta tatili, geceli gündüzlü harıl harıl çalışıyor! İğneden, ipliğe, gaz lambasından yer muşambasına kadar ne aransa var mağazada!

Aradan çok geçmeden çarşı içindeki sinema ile, belediyenin arkasındaki hamamı yaptık. Hani «Doğru kulun n yardımcısı Allah'tır» diye bi söz var, doğru yoldan ayrılmadığımız için, tuttuğumuz altın oluyor gardaşım!

Yazortasına gadar böyle gitti. Temmuz biterken bi ögle üstü, üç yabancı girdi dükkâna. Rıza namaza gittiğinden, içerde yalnızım. Selâm verdiler, selâm verdim.

— Sizde neler bulunur, diye sor-dular.

— Valla bey, didim, bakkaliyeden züccaciye, züccaciyeden tuhafiyeye kadar her bi şey bulunur.

— Bize bi dikiş makinası lazım-dı, didiler.

Bizde dikiş makinası, istediğin kadar emme, satış olmadığı için depoya atmıştık. Üstüne de gelen malları yığdığımızdan, ha dediğin zaman çıkarmamız mümkünü yoktu!

— Var, didim, var emme piring çuvalarının altında galdılar. Başka bi zaman teşrif ederseniz, bulur çıkarırız.

Keşke söylemez olaydım. Adamlar bizim dikiş makinası firmasının müfettişleri değil miymiş?

— Müesseseyi gayenin dışında işlerde kullandığınız için zabıt tutaca-ğız, dediler.

Hemen aklıma, Rıza ile kararlaştırdığımız sözler geldi. Dinlemediler:

— Biz hem ortağınızdan, hem de kasaba halkından gereken bilgiyi aldık, dediler.

Ortağımızdan, yani Rıza'dan kararlaştırdığımızın dışında bilgi almaları imkânsızdı.

— Yanlışınız var bey, didim. Ortacağın hakikatın hilâfına bi ifade viremez. Bu bize düşmanlarımız tarafından hazırlanmış bi komplodur.

Ne dediysem dinletemedim adamlara. Son umudum Rıza'daydı.

— Madem öyle, ortağım la yüzleş-tirin, dedim.

Getirdiler Rıza'yı. Getirdiler emme, oğlanın yüzü yerde. Gafasını galdırıp bakmıyor ki, sözleştiğimiz hatırlatmak için bi ışmar çakayım. Eli çantalı olanı:

— Haydi, öğrenmek istediğinizi sorun ortağınıza, dedi.

— Len Rıza bey, dedim, hani öle öle dememiş miydik?

Rıza'da ses yok. Işmar üstüne ışmar çakıyorum, oralı olmuyor vatan millet haini!

— Len, didim, söylesene len? Burada ne iş yapıyoruz? Makina satmıyor muyuz? Öteki mallar senin değil mi? Ortaklıktan ayrıldığımız için senin açacağın dükkânın malları değil mi len bunlar?

Başı yerde.

— Len hatırlamıya çalışsana. Hani öle öle demedik miydi?

Başını galdırdı. Galdırdı emme, bana değil, müfettişlere bakıyor.

Elin itti uğruna tertemiz şerefim iki paralık olacak. Namıssızın yediği naneyi görüyor musun z siz? Beynim attı:

— Hatırlasana len, diye bağırdım.

Ööle öle demedik miydi? Gonuşsana len gomonis mi oldun yoksa sen de?...

Bütün bunlardan sonra bana dönüp:

— Ben ifademi çoktan verdim dayıoğlu, demez mi?

İşte böyle... Bu gasabaya medeniyeti sokmak için neler yapmadım, vatanıma hizmet için ne zahmetlere gatlamadım... Bi gomonis it şerefini iki paralık etti!

Vedat SAYGEL

Zamlar devam ediyor. — Gazeteler —



«Açtı ağzını, yumdu gözünü!»

Büyük babamızı!

Ve bol bol düşünmekten başka zevki olmayan mütevâzi vatandaş düşündüyordu, İsmet İnönü, kürsüde Bütçe üzere konuşurken: «Onu Gülsün'le Nurperi söylüyor...» Gülsün'le Nurperi torunlarıydı. Çankaya İlkokuluna devamlıydılar. Yoksam İnönü öğretmenler için bu imajı kullanır mıydı?...

— «Mütevâzi şartlar içinde insan yavrusunu işleyen sanatkar...»

Şuurlu, farkında olmadan, küçük kızları eğitenlere hafiften yağ çekiyordu, hafiften ve zariften!...

O söylerken, Başbakanın kalemi, koşuyor ha koşuyordu önündeki kâğıt destesinin üzerinde. Koşuyor ha koşuyordu!

Bütçe tartışmalarının İnönü'sü, sürprizli bir İnönü'yü. Bir devlet gibi konuşmuyordu. Bir muhalefet gibi konuşmuyordu. Bir mizan gibi konuşuyordu. Genâ olanca ağırlığıyla, olanca kelâm tasarrufuyuydu, amma etten kemikten bir büyük baba gibi konuşuyordu, hepimizin grand papa'sı!...

— «Mütevâzi şartlar içinde insan yavrusunu işleyen sanatkar!»

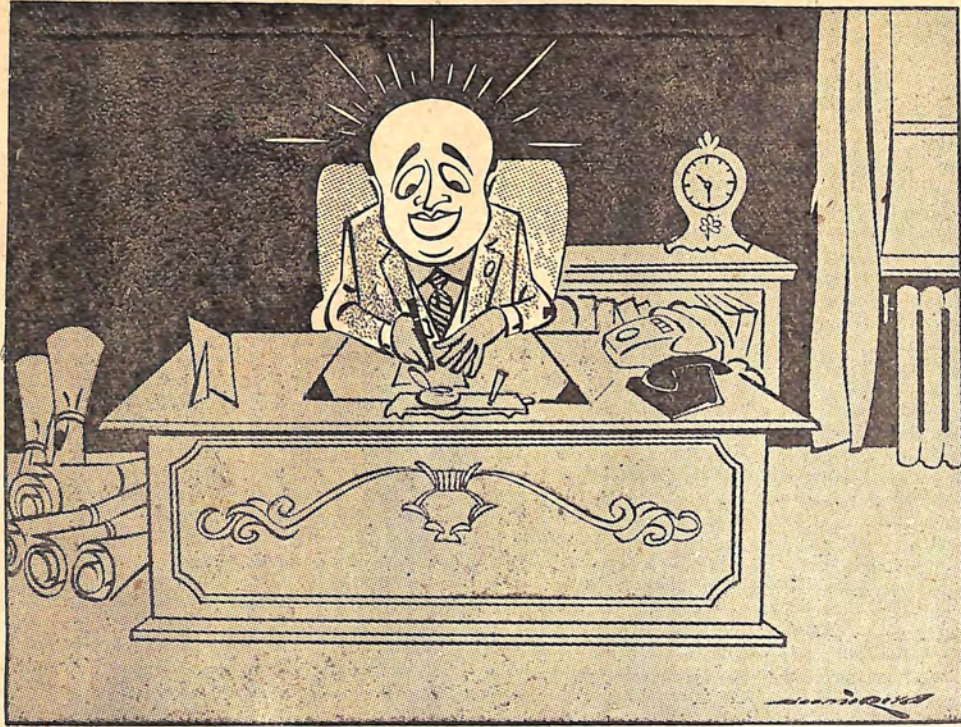
Siyah elbiseleri içinde biraz daha ufalmış omuzlara yıllar bu kadar çoktuncu politikacı bile duyulu oluyor, rakik oluyor!

Sekizlere karşı:

İhtiyar padişah, hep bir şeye karşı olduğundan büyüdü. Burda da bir şeye karşıydı. Çık çık, Demirel'e karşı değil. Demirel oturmuş, uslu da uslu not alıyordu, karşılık notasını hazırlamak için. İnönü, sekizlere karşı konuşuyordu, en çok sekizlerin hırçın, çenebaz, paramparça paralayıcı Feyzioğlu'suna. Onun için zindeydi, gıcaksızdı, tökezlemesizdi. O kadar da hazırlıklıydı ki, gecelere hazırlanmaktan, bütün biçimsizliğine rağmen, dâvetli olduğu A.P.'nin yedinci senesinin kutlanmasına katılamadı, yazık!...

Bu kamışları Feyzioğlu soksa:

Konuşması, son derece efendice, ağırdı... Bu konuşmayı hırçın sesiyle Feyzioğlu yapsa, A.P. sıralarının bütün kapakları cevap verirdi çatır çatır!



Her yer karanlık, pürnür o mevki!

Söylevinin bir yerinde:

— «Hiç kimse» dedi, «terörü isteyecek kurmaz!»

Tabii kimsecikler üzerine alınmadı. Yalnız Başbakanın yamacında oturan Şeyhülislâm (Arkadaşları Devlet Bakanı Refet Sezgine bu lâkabi yakıştırmışlar ve takıştırmışlardır), o anda, cakalı bir dönişle, Bakan kardeşlerine döndü ve onların keskin gözleriyle karşılaşmak istedi: Karşılaşamadı! Herbir Bakan kardeşi, kendi dünyasına yığılıydı. İkinci sırada, Millî Eğitim Bakanı Orhan Dengiz, galiba öğretmen rüyası görüyordu. Daha arkalarda, incele incele, nerdeyse hükûmetten kopacak Mehmet Turgut uzaklara bakıyordu. Devlet Bakanı Ali Fuat Alişan, koltuğunun tapusunu almışcasına, kıpırdamaksızın sınıksız oturuyordu yerinde. Son sırada tek de tek, zarafet hakemi havasında bir Nihat Kürşat, ayak ayak üstünde, sanki bir opera temsili seyrediyordu. Çaresiz, «Şeyhülislâmın» yakarızdası, çakarızdası içinde yalnız kaldı, ve ümidini kesti Bakan kardeşlerinden!

... Ve kültür şakası

Genel sükûnet, genel saygı ve genel uyusukluk havasına ben de kendimi kaptırmıştım ki, birden sıyrıldım: İlk defa, herkesi kırk kere cebine sokmuş çıkarmış ihtiyar politikacı, kültürü cebinden çıkarmışa başlamıştı. A, a!... Dünya iyice tersine dönmüştü... İnönü, kendi zamanında çevrilen klâsiklerden bahsediyordu. Eeee... Sonra kendisi tekrar iktidara gelmişti ve klâsikleri herhalde iç cebinde unutmuştu ki, hiç mi hiç, ne koalsyonda, ne koalsyonsuzlukta sözünü etmemişti ve bugün tekrar cebinden çıkıyordu törenle... Demirel'e karşı, bir ölü-yü kefeninden sıyrır gibi...

Kültür lâkırdısı hangi politikacının ağzından çıkarsa, insan artık kıyıyor Akbaba, şaka diye alıyor, oyun diye alıyor, alay diye alıyor!

İsmet İnönü, gıcaksız, tökezlemesiz, genç partililerini aratmıyarak (zaten kim arıyor ki) konuşmasına devam ediyordu, tepesinde imparatorlar gibi başkanlık makamına çap-

razlama kurulmuş, Ferruh Bozbeyli'yle ve onun tepesinde yaldız bir hayli uçmuş «Hâkimiyet kayıtsız ve şartsız milletindir» ibaresiyle...

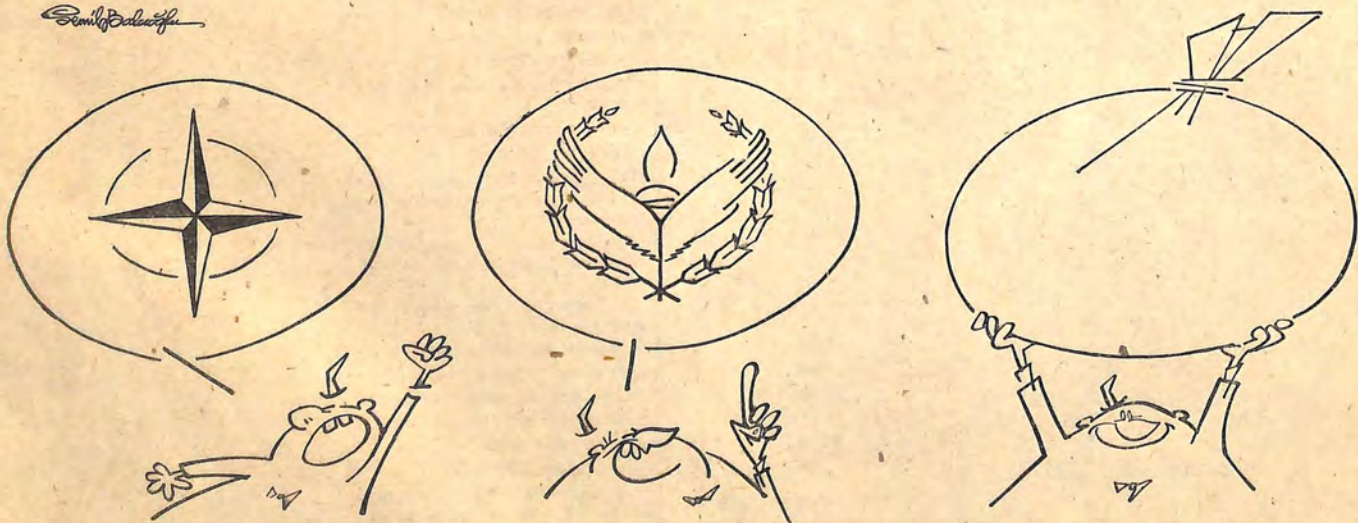
Bugüne kadar söylemlerine yabancı kâjan yeni bir eleman katılmıştı: Mizah!... Bunca yaşadıkdan sonra «Gülmekten başka çare yok» mu diye düşünüyordu ne. Biz bunu çoktan düşündük İnönü!... Düşündük ki, hayattayız hâlâ!

Başbakan harıl harıl not almakta devam ediyordu, karşılık notasını hazırlamak için...

Kendimizi koridorlara attık. Her zamanın favorilerinden, jön prömiye havasını kimseye bırakmayan Ali İhsan Göğüş, gazeteci arkadaşlarla alay ediyordu:

— «Allah Allah, partide benim hangi taraftan olduğumu bile bilmiyorsunuz» diye... Çok çok önemliydi, Ali İhsan Göğüş'ün hangi taraftan olduğunu bilmek!... Çooook!...

Nimet ARZIK



NATO'yaaaa...

CENTO'yaaaa...

Zamlara bağhyız!

Küçük memur

Halini arzedeğim size küçük memurun,
Arpa ekmeği bulsa şekerli pasta sanır.
Bir iğne bir iplik, soluk yüz, sivri burun;
Konuşmaya hali yok, görenler hasta sanır...

Hanım evde yüz vermez, müdür her gün azarlar,
Hayra alâmet değil, bakkaldaki nazarlar.
Hep har-gürle geçtikçe cumartesi, pazarlar,
Ertesi gün görenler, üç aydır yasta sanır...

Kız resimli roman der, oğlan ister Pekos-Bil,
Zavallının aylığı üç günde olur sebil.
Her ay aynı terane, her ay aynı çetrefil:
Daha hamam görmemiş, kurnayı tasta sanır...

Terziye boykot etmiş, kasap gönül yoldaşı,
Sabah sirkeli zeytin, akşama bulgur aşısı.
Doktor deritten anlamaz, dişçinin gözü şaşı:
Her işi kendi yapar, görenler usta sanır...

Dokuz baştır nüfusu, aylık gelir üç yüzlük!
Taaa doğuştan yazılmış defterine öksüzlük.
Ütüsüz bir pantolon, kırık camlı bir gözlük:
Zavallıyı sokakta görenler susta sanır...

Şevket BULUT



Bir kamyon dolusu kaçak şeker bulundu. — Gazeteler —

Bekçi — Ben mesuliyet kabul itmem bayan... Kaçak şeker olmadığını gomisere anlat!

Mini etekli gelin e



Damat — Artık benden y

Şekere zam

İmdat çingırağı

İki yolcu, bir tren seyahati esnasında aynı kompartıman içinde bulunan saf bir köylüye bir oyun yapmayı düşündüler. Kompartımanında, her trende olduğu gibi bir imdat çingırağı vardı. İki arkadaşın biri, çingırağın ucunu parmaklarına geçirerek, sanki bütün kuvvetiyle çekiyor-muşcasına bir tavrı aldı:

— Ne de ağır be!...

Fakat arkadaşları hemen yerinden fırladı:

— Ne ağırlı yahu, çekil oradan!

Dedi ve çingırağı çekiyormuş gibi yalandan zorladı:

— Hakikat ağırmış, ben de çekemiyorum!

Bu iki yolcunun yaptıklarını seyreden köylü nihayet dayanamadı:

— Durun bakayım, o kadar zor mu?

Dişerek bir eliyle çingırağa asıldı ve tabii çingırak vurdu, tren durdu. Bir kaç saniye sonra, memur nefes nefese, koşarak geldi ve heyecanla sordu:

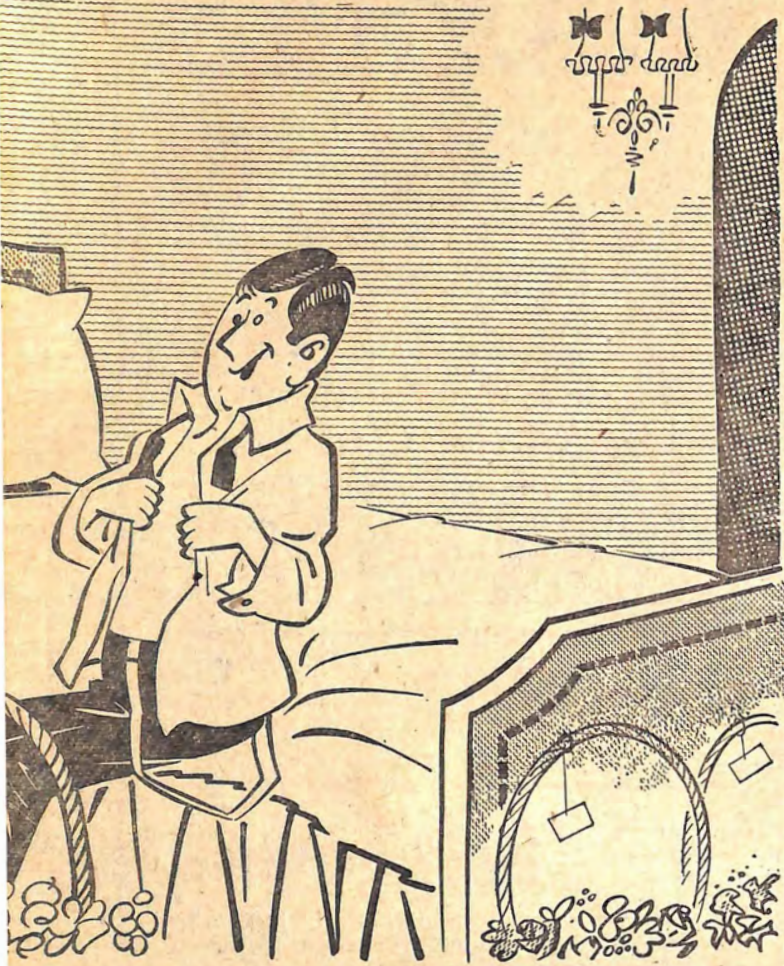
— Çingırağı kim çekti?

İşin kötülüğünü bilmeyen köylü, tam bir safiyetle ve biraz da gururla cevap verdi:

— Ben çektim, hem de bir elimle!...



— Haydi çocuklar bire



örümlüğü istemezsin sanırım!..

Esnaflar zamlanıyor..

Kış bitmeden kömür bitti,
Zam bitmedi, ömür bitti,
Çoğu kaldı, azı gitti,
Gamlanma memur, gamlanma...

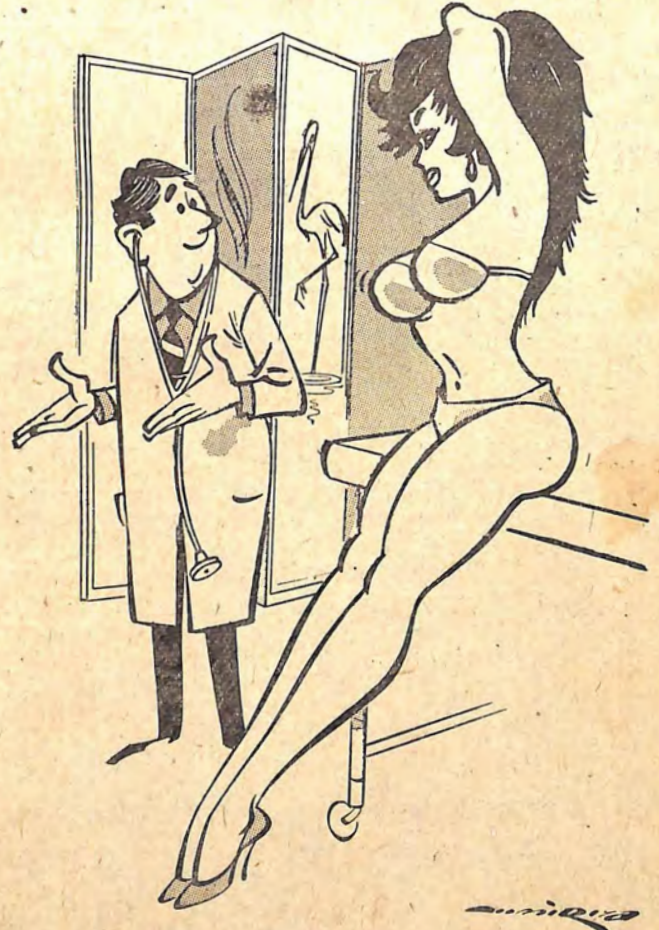
Gem azıda gider kır at,
Varsın geçim olsun sırat,
Paltonu sat, ceketi sat,
Gamlanma memur, gamlanma...

Her olana hayıflanma,
Soğuk su iç, zayıflama,
Pek ahlama, pek uflama,
Gamlanma memur, gamlanma...

Karnı rahattır açların,
Varsın, çoğalsın borçların,
Yüz akıdır ak saçların,
Gamlanma memur, gamlanma...

Naçar aç memurum naçar,
Alacaklılardan kaçır,
Bu zamlar da gelir geçer,
Gamlanma memur, gamlanma...

Memur Memuroğlu



Tehlikeli bölge

Misafir kadın, yeni tanıştığı ev sahibi hanıma anlatıyordu:

— Buraya gelirken kapıda uzun boylu, yakışıklı esmer bir bayla karşılaştım. Yaptığı hareket doğrusu çok tuhafıma gitti..

— Ne yaptı?

— Anlatayım: Bu bayla geçenlerde bir yerde tanışmıştım. Bana karşı çok kıbar ve mütefrit davranmıştı. Bugün beni görünce yüzüme bile bakmadı!

Ev sahibi hanım derin bir göğüs geçirdi:

— Her halde buraya geleceğini tahmin etmiş. O benim kocamdır!..

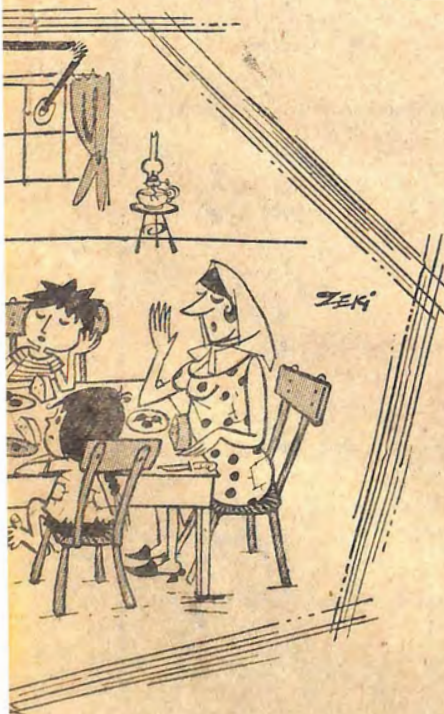
Sarhoşluk

Kadın, öğleye doğru uyanan kocasına çıkıştı:

— Dün gece sabaha karşı zil-zurna sarhoş geldin. Sana nereden kaldığını sorunca, Ferit'lerde idim, dedin. Halbuki biraz evvel Ferit telefon etti, iki gündür seni görmediğini söyledi. Dün gece, Almanya'da tanıştığın Schulumbergowetsky ile kafayı çekmişsin...

— Evet karıcığım, fakat dün gece bu herifin ismini söyleyecek halde değildim...

— Şimdiye kadar hiçbir şey görmedim...
— Öyleyse biraz daha soyunayım doktor!



Mesihurlar! Güldürüyor!



Picasso

G ENÇLİK yıllarında Pablo Picasso'ya, antikacının biri, eski tabloları rötuş etmesini teklif etmişti. Picasso, genç yaşımdan beklenmeyen bir olgunlukla antikacıya şu cevabı vermişti:

— Bu güzelim tabloları rötuşla bozmaktansa, kötü resim yapmayı göze alırım.

Renoir



A uguste Renoir'a, bir gün hayranları sormuş:

— Tablolarınızdaki ten renklerini nasıl bu kadar canlı yapıyorsunuz?

— Gayet kolay..» diye cevap vermiş Renoir. «Ten renginin gerçek tonunu bulduğuma, içimden çımdiklemek hissi gelince inanırım ancak!»

Rejisörlüklü..

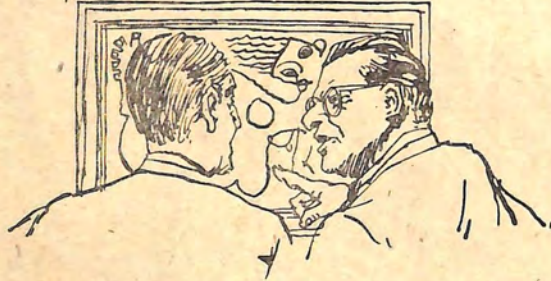
R EJİSÖR Josef von Sternberg, «İyi bir rejisör nasıl olunur?...» diye soran talebelerine, beş-altı yabancı dil öğrenmelerini, felsefe ve sanat tarihini çok iyi bilmelerini, kültürlerini artırmak için binlerce kitap okumalarını tavsiye edince, talebelerden biri sormuş:

— Pekiy, siz bütün bu saydıklarınızı yaptınız mı?

— «Yooo!...» diye cevap vermiş Sternberg, «Ama ben sizin gibi, rejisör nasıl olunur diye sormamıştım ki!»

Hayranlıklü..

S ÜRREALİST bir ressam, konusu «Kadın» olan bir sergi tertiplemişti Roma'da. Aynı zamanda aşırı bir solcu olan ressamın bu sergisini, Komünist Partisi milletvekili Togliatti açmıştı. Sergideki resimleri büyük bir dikkatle izleyen Togliatti'nin yanına bir ara milletvekillerinden Pajetta yaklaşmış:



— «Nasıl?...» diye sormuştu. «Ressama karşı hayranlığın hâla devam ediyor mu?»

Resimden gözünü ayırmayan Togliatti şöyle cevap vermişti:

— Asıl, kadınlara karşı hayranlığım devam ediyor mu, onu sor bakalım!

Kardeş mi, arkadaş mı?..

M ACAR ilkokullarından birinde, öğretmen sorar:

— Ruslar bizim arkadaşımız mıdır, yoksa kardeşimiz mi?..

Öğrenci bir kez düşündükten sonra:

— «Kardeşimizdir..» diye cevap verir.

— Aferin!... Pekiy, neden kardeşimizdir?

— İnsan, arkadaşını kendi seçer de ondan!

Çar'ın emri..

A SKERİ bir okulu teftiş eden Çar Paulus, okulun son derece bakımsız olduğunu görünce:

— «Kim buranın kumandanı?...» diye sordu ve etrafındakilerin cevap vermesine fırsat bırakmadan, «Kendisine bir ay hapis cezası veriyorum.» dedi.

Bunun üzerine subaylardan biri:

— «Haşmetmeab, okul kumandanımız dün gece öldü..» diye kekeleyince, Çar hiç istifini bozmadan şöyle emretti:

— Derhal yeni bir kumandan tayin edip, atın bir ay hapse!

Akbaba

Büyük bir yarışma açıyor:

**Birinciye
1500 Lira**

**İkinciye
1000 Lira**

**Üçüncüye
500 Lira**

10 okuyucumuza 100'er lira

5 okuyucumuza:

Meşhur gömlekçi
MARTINO'dan
birer gömlek..

5 okuyucumuza:

Meşhur gömlekçi
MARTINO'dan
birer kravat..

YARIŞMAMIZ

* Yarışmamız, bir mizah gazetesi okurlarını ilgilendirsin istedik. Bunun için seçtiğimiz yarışma konusu şudur:

Cumhuriyet devrinin 16 ünlü karikatüristinden 16 karikatür yayınlacağız. Karikatürcüler şunlardır:

Ramiz, Cemal Nâdir, Necmi Rıza, Ali Ulvi, Turhan Selçuk, Semih Balcıoğlu, Nehar Tüblek, Altan Erbulak, Şadi Dinççağ, Yalçın Çetin, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Zeki Beyner, Yaşar Tonguç, Mehmet Polat, Burhan Solukçu.

Her hafta dört karikatür neşredeceğiz. Bu karikatürlerin altında imza ve yazı bulunmayacaktır.

Beşinci hafta da, bu 16 karikatürün mevzularını bulacaksınız.

Yarışmamıza katılmak isteyen okurlarımız:

1 — Bu 16 karikatürü kesip biriktirecekler ve bir kâğıda, hangi karikatürün hangi karikatürcüye ve hangi lejandın hangi karikatüre ait olduğunu yazacaklardır.

2 — Hepsi bir arada, aşağıdaki adrese gönderilecektir:

AKBABA

Mizah Mecmuası, Yarışma Servisine.

Divanyolu, Klodfarer Caddesi

İSTANBUL

3 — Karikatürlerin yayınlanmasına gelecek sayımızda başlayacağız.

Her hafta 4 karikatür yayınlanacak ve dört hafta sürecektir. 5 Nisan çarşamba sayımızda son dört karikatür yayınlanmış olacaktır.

12 Nisan çarşamba sayımızda da, 16 karikatürün lejantları yayınlanacaktır.

Uzak illerdeki okurlarımızın da katılabilmesi için 22 Nisan cumartesi gününe kadar bir zaman ayırıyoruz. Bu müddet içinde gönderilmiş olan cevaplar yarışmaya katılacaklardır.

Adamımız CEYMİS BONT

11

BULENİ SEREN

Mİ-MO-ZA'NIN BABASI SİZ Mİ-SİNİZ?..

EVET KIZI-Mİ BİR HAFTA EVVEL KAY-BETTİM!..

SİZE Mİ-MO-ZA'NIN İKİZ KARDESİNİ TANİTİYİM.. NASIL, TİPA-TİP Mİ-MO-ZA DE-ĞİL Mİ?..

ODO, MİS-TER BONT!.. KARDEŞİM SİZDEN ÇOK BAHSEDERDİ!..

YA TİPA-TİP!

YE-İÇ-ÇEK'LE Mİ-MO-ZA ÇİN-İŞİ NUMARALARINA BAŞLARLAR...

BANA BİR VİSKİ-SODA! SODASIZ OLSUN LÜTFEN!..

SEREF MİSAFİRİ DİYE BONT'U BAŞ KÖŞEYE OTURTURLAR

YUMUSAK USULÜ MÜ, YOKSA SERT USULÜ MÜ KULLANALIM?..

SERT USULÜ TABİ!..

YE-İÇ-ÇEK'LE Mİ-MO-ZA HEMEN "SERT USULÜ" TATBİKE KOYULURLAR

KAPI 1 KAPI 2

YE-İÇ-ÇEK'İN, İPLERİ TUTAN TOKAÇLARDAN BİRİNTİ ÇEKME İSTİLE, MEYHANENİN TA-VANINI SÜSLEYEN (!) ÇAPA-LARDAN BİRİ HEDEFİNİ BULUR...



HIMMM... BU GİDİŞLE DEMİRİ ATTIK BURAYA!

SERT USUL SÖKMEZ-SE YUMUSAK USULÜ DENERİZ!

AMMA DA SERTMİŞ BA-SI HA!..

AH, AFFEDERSİNİZ... ANTİKA BİR DEMİR DE...

KAFASINA İNEN DEMİRİN ETKİSİN-DEN HENÜZ KURTULAMAYAN BONT YE-İÇ-ÇEK'İN SÖZLERİNE İNANIR!



ACINIZI UNUTTURMAK İÇİN GELİNDE SİZE ANTİKA-LARIMI GÖSTERİYİM!

OKUNU GERMİŞ KIZIL-DERİLİ BİBLİOSUNA DİKKAT!..



SÖYLE BİRAZ DAHA YAK-LAŞIN DA YUMUSAKLIĞINI İYİCE HİSSEDİN!..

ASK TANRIÇASININ KARŞISINDA ADA-MİMİZ BONT, İYİ-CE YUMUSAR...

HAFTAYA= GÖBEK HAVASI!

Dilber Dudağı

**UFA ile yapıldığı takdirde
harika olur**



UFA, Türk yemeklerine ve
tatlılarına en uygun margarindir.
Ufa'nın tadını alanlar bir daha
başka margarin kullanmazlar.

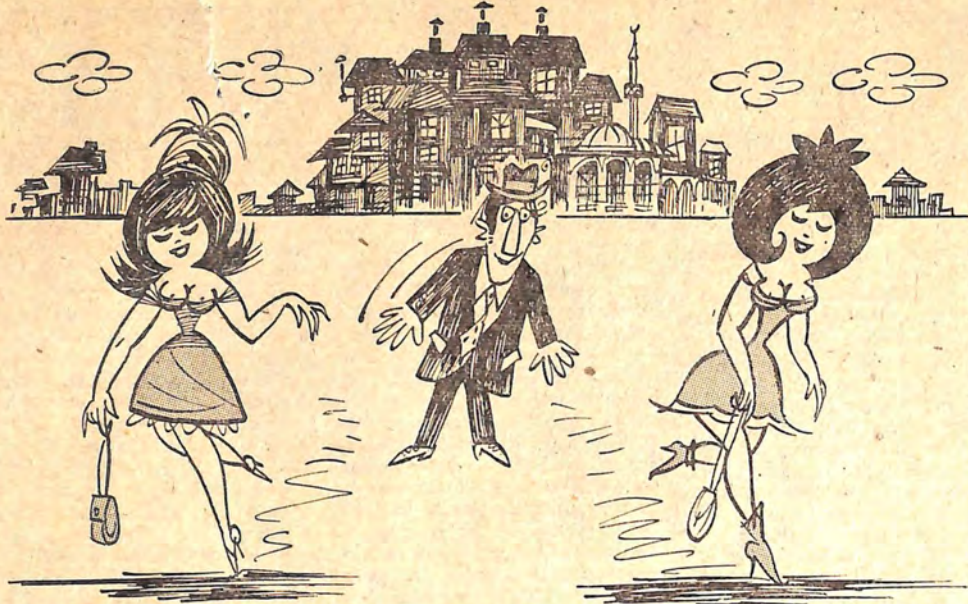
UFA – üstün lezzetli margarin

Çiçekler!

Marius oğlunu parka götür-
müştü. Küçük, babasının ceketini
çekmekte gecikmedi:
— Baba bu çiçekler ne? Gül
mü?
Marius omuzlarını silktiler:
— Hayır! Böyle gül olur mu
hiç? Flodendron bunlar!
Gezilerine devam ettiler. Bir a-
ralık küçük gene babasının ce-
ketini çekti:
— Baba! Flodendron nasıl ya-
zılır?
— Senin hakkın varmış oğlum!
Onlar gül!

Yankesici

Yankesiciyi bir araba yarala-
mıştı. Ama otomobil ortalıkta
yoktu. Yaralının etrafında bir
sürü meraklı toplanmıştı. Arala-
rında bulunan yaşlı bir kadın:
— Numarasını okuyayım de-
dim ama o kadar hızlı gitti ki
beceremedim!
Deyince yankesici başını kaldır-
dı:
— Sağ cebime bakın madam,
orada cüzdanı var!...



— Acaba hem sağcı, hem de solcu mu olsam?...

Kilisede...



İki Amerikalı asker bir gün İsveç'te kili-
seye gitmişlerdi. Ayının sonunda rahip İs-
veçce bir şeyler söyleyince, önlerinde oturan
bir adam hemen ayağa kalkmıştı. Rahibin
sözlerini anlamayan askerler, bunun bir â-
det olduğunu zannedip ayağa kalkınca, her-
kes gülmeğe başlamıştı. Önlerindeki adamla
şaşkın şaşkın rahibin yanına giden Amerika-
lılar, neden herkesin güldüğünü sorunca, ra-
hip yarım İngilizcesiyle şu cevabı vermişti:

— Vaftiz edeceğim çocuğun babası kim-
se, yanıma gelsin demiştim del!...

İki defacık mı?!

Doktor, hastasına sorar:

— Nasıl, verdiğim müshil tesirini
gösterdi mi?...
— Gösterdi ya, hem de iki defa!..
— Aaaa, iki defacık mı yalnız?...
— Evet... İlkinde, saat sekizden
bire kadar... İkincisindeyse, ikiden
yediye kadar!



Şüphelenmiş!..



Son derece kıskanç bir koca olan
Herr Meier seyahate çıkarken kom-
şusuna, karısına göz kulak olma-
sını, eğer şüphelendiği bir şey olursa
derhal kendisine telgrafla bildirme-
sini rica etmişti.

Bir hafta sonra Herr Meier,
komşusundan şöyle bir telgraf aldı:
«Hemen dön.»

Trene atladığı gibi doğru komşusuna koşan Herr Meier
merakla:

«— Anlat çabuk, n'oldu?...» diye sorunca, komşusu anlat-
mağa başladı:

— Seyahate çıktığından beri mahallenin doktoru her gün
karını evinde ziyaret ediyordu... Ancak, dün ziyaretine gitme-
yince şüphelendim ve hemen sana bir telgraf çektim.

Uygun cevap

Genç yaşta dul kalan Mrs. Wheeler, kocasının kardeşiy-
le evlenmesine rağmen, ölen kocasına ait resmi salonun du-
varından indirmemişti.

Bir gün misafirlerden biri:

— «Akranız mı oluyor?...» diye resmi gösterince, Mrs.
Wheeler şöyle cevap verdi:
— Evet, merhum kayınbiraderim!

Güzel kadınlar!

Kadın «Sigorta» yazılı kapıdan
geçti ve hemen oradaki memura
sordu:

— Şefinizi görebilir miyim?
— Tabii! dedi memur. Şef sizi
hemen kabul edecektir. Zaten
güzel bayanları hiç bekletmez!
— Çok güzel! Öyleyse karışımın
geldiğini haber verin!

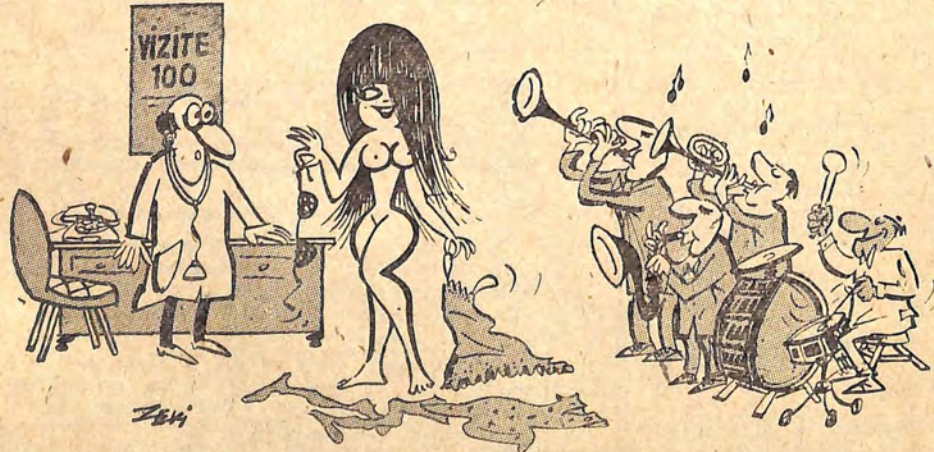
Tehdit

Fransız bir karı koca kavga e-
diyordu. Bir aralık kadın:

— Ernest sen sus! dedi. Ken-
dine hâkim ol rica ederim! Bili-
yorsun her kızgınlığının sonunda
bir çift tokat yiyorsun!

Çiçek merakı

Biri arkadaşına anlatıyordu:
— Sevgilim çiçekleri çok se-
ver. Onun için geçen hafta ona
bir kutu şebboy tohumu götür-
düm.



Strip-tiz yıldız doktorda!



it Adası



MUZAFFER İZGÜ

— 8 —

Jandarmalar gittiler... Gitmeden önce, ikisi de:

— Gözü küllüler, diye bağırdı. Köylü anlamamıştı bu sözün anlamını... Zaten onlar Molla'nın hırslı olduğuna inanmıyorlardı ki. Olsa olsa, başka bir yabancı gelmişti köye ve o çalmıştı... Mübarek Molla'nın üstüne atıyordu jandarmalar suçu. Zaten bu jandarmalar hiç sevmeylerdi Molla'ları... Haydi canım sende!... Hiç öyle ilmi derin, nur yüzlü bir adam yapar mıydı bu işi? Hattâ, köylülerden Kuru Cafer:

— Yapar mı, yapar, demişti de, tüm köylü kahvede sandalyeyle üzerine yürümüştü. Ben içimden:

— Ah ulan aptallar, ah, siz ne enayl, ne koyun kafalı insanlarınsınız. Sizi yolmak, yemek ne kadar kolay!... demiştim.

* * *

Bir cuma günü köy çalkalandı:

— Behlül bey geliyor, Behlül bey geliyor!... diye.

Sonraları öğrenmiştim. Gûya, bu Behlül bey bizim köylüymüş de, köyden çıkıp çok çok okumus, sonra da milletvekili olmuşmuş. Aslını çok sonraları öğrendim. Bu Behlül bey denen adam, her gittiği köyde, köyün en ihtiyarını kafesler, onu İknâ eder, o köylü olduğuna inandırır-mış. Oysa ki, lâz mıymış neymiş. Köy kahvesinde kiminle konuşursa:

— Ya öyle mi hemşerim, ya öyle mi sevgili köylüm? dermiş. Hemşerim sözünü duyan köylü de, aynı askerlikte olduğu gibi sıkı sarılmış hemşerisine.

Behlül beyin partisi başa geçerse, memleket güllük gülistanlık olacakmış. Tavuklar çift çift yumurtlayacak, inekler çift çift doğuracakmış. Tarlalar yılda dört kez mahsul verecek, hele bir de Amerika'dan makinesi gelirse, o makine de tarlaya telle bağlanırsa, tarla her ay bir mahsul verecekmiş. Daha neler neler...

Köy, hep bu lâflarla çalkalanıyordu...

— Gâvur milleti bu, Daşı un, top-rağı bulgur yapar. Onlarda ilim yük-sek.

— Hele tavuğun garnına bi âlet dakıyorlarmış ki, tavuk tesbih dö-küyormuş yumurtaları.

— Yağmur da yağdırıyormuş kâ-fir...

O zaman, köyün imamı ve büyük-leri karışıyordu söze:

— İşte bu boku yiyemezler. Ta-vuk neyse ne, daşdan un neyse ne ya, yağmur Allahın işi. Yağmuru melâikeler yağdırır. Ona heç kimse garişamaz...

İşte bu Behlül beyin köyümüzü son gelişinde ben onyediyi yaşınday-dım.

Onyediyi yaşama dek okul yüzü gör-memişim. Babama birkaç kez, ka-sabaya göndermesini, beni okutma-sını söyledim. Her seferinde de:

— Okuyacan da n'olacak? dedi. Sen köy çocuğusun. Behlül bey gibi olamadıktan sonra, okumuşsun ne çıkar? Ben sana ahretliğini öğrettim.

16

Esas iş ahretlikte. Bugün çok oku-muş bir adam bile köy yerinde aç kalabilir ama, sen kalman. Hangi köyün camisine getsen, bi Kur'an, iki vaiz, ser mendili kapının önüne...

Sekiz yaşından itibaren köy im-amının yanına gitmeğe başlamışım. Bir ben değilim. Köyün bütün çocukları, Arap imamın o izbe gibi ka-ranlık odasında idi. O oda, bizi öte-ki dünya için hazırlıyordu. Kafaları-mız, bilmediğimiz bir yığın Arapça sözlerle dolduruluyor, hiçbir şey an-lamadığımız halde, kendimizi bir şey zannediyorduk. Ne de olsa, A-rap İmam'ın karşısında diz çökme-yen haylâz çocuklardan çok farkı-mız vardı. Pısrıktık, korkaktık. Her şeyin ucunda bir günah vardı... Bu günah, bizi öylesine büyülemişti ki, çocukluğumuzun en mutlu günleri-ni bu din korkusu içinde geçirmiş-tik.

Aradan yıllar geçti. O imamın ge-girişini hâlâ unutamam. Nerede bir top patlasa, nerede bir İnfilâk olsa, hemen Arap İmam gelir aklıma. A-damın göz akları bile karaydı. Bur-nu, başını sudan yenil kaldırmış ö-küzlerin burnu gibi parlardı her za-man...

Bizler beslerdik İmamı. Gün sıra-sı yapmıştık. Bugün ben getirirdim yemeği, yarın o, öbür gün ötekli. Ve yine çocuklar arasında âdeta bir ya-rışmaydı bu. Acaba kim daha okka-lı yemeği getirecekti İmam efendi-ye? Arap İmam da, bunu çok iyi bildiği için, yemek gelince açar ba-kar, sonra o boru gibi sesleyle:

— Ramazan hepinizi geçtil, ka-vurma var, pilâv var, yumurta var, derdi.

Okkalı yemeği kim getirmişse, o-nun saçlarını okşar:

— Bu çocuk çok büyük adam ola-cak, derdi.

Ne yazık ki, ben, hiçbir zaman A-rap İmam'ın ağzından bu iltifatı du-yamadım... Çünkü, en okkalı götür-düğüm gün, mercimekli bulgur pilâ-vıyla, bir baş kuru soğandı. Belki de yıllar sonra Arap İmam'ın şu sö-zünün hatırlayacaktım:

— Sen büyük adam olamazsın!... İmam efendide bitip tükenmeyen

bir iştah vardı. Onun için doymak, midenin dolması değil, sahanlardaki yemeklerin tükenmesiydi. Bir de turşu yedi ki, çocuk bir yaz boyunca hep turşu yapardık İmam efendiye. Caminin yanındaki böl-mede havuz yapılmazdan altı tane küp vardı. Bunlara su doldurulur, abdest alınırdı. İşte İmam efendi, ha-vuz yapıldıktan sonra bu küpleri, turşu küpü olarak kullanmağa baş-ladı. Üç çocuğa bir küp verirdi ve:

— Bu küpü siz hazırlayacaksınız, göreyim sizi, acısı bol, çeşiti çok olsun, derdi.

Biz çocuklar artık, elimizde tor-balar tarla bayır koştururduk. Bir yeşil domatesi kendi tarlamızdan koyarsak, gerisini hep çaldık. Son-radan çocuklar birbirlerini şikâyet e-derlerdi:

— Hoca efendi bunlar turşuluğu çaldılar.

O zaman Arap İmam kaşlarını ça-tar:

— Bir müminin malı, diğer mümi-ne haram değil, derdi.

Belki de çok sonraları, yaptığım bir hırsızlık da, bu sözün etkisiyle olmuştur.

Bir gün çeşit olsun diye turşunun içine iki de ölü kaplumbağa atmış-tım. İnanır mısınız, o yıl Arap İmam turşu tasını benim küpün üzerine koydu:

— Mehdi'nin turşusu en güzel, dedi.

Zannedirim o kaplumbağaları A-rap İmam, pancar turşusu niyetine yemiştir.

Bir taraftan bize ders verirken, bir taraftan da turşu atıştırırdı. Ve işte ondan sonra başlardı geçirme-ğe, top gibi, tüfek gibi. Öyle gün-ler olur, sanki hocanın yanından de-ğil de savaş meydanından dönmü-şüz gibi eve gelince başımız ağırır, kulaklarımız uğuldardı.

İşte ben, bütün dinî inançlarımı bu Arap İmam'dan öğrenmişim.

Behlül bey'in köye gelişini anlatı-yordum. Çok çok çok kereler gel-mişti köye Behlül bey. Onu yakın-dan görmüştüm, onu yakından din-lemişim. Son defaki konuşmasında:

— Kardaşlarım, demişti köylü ağ-

zıyla. Yolunuz yapılmadıysa, suyu-nuz gelmediyse gabahat benim de-ğil. Gabahat sizlerin. Neden dersê-niz, öteki partiye verdiniz reyinizi...

O zaman köylünün biri bağırmıştı:

— Size de verdik bey, size de!...

— Verdiniz, Allah bin bin ırazı ol-sun sizden. Amma bi daha verseniz ne çıkar? Siz verin, gerisine zerre kadar garişmayın. Biz bileceğimizi yaparız... Fakat, reyinizi bize ver-mezseniz, biz muhalefet partisi o-larak kalırız...

Köylü, muhalefet sözünün anlamı-nı bilmediği için, bu sözü —Mu-hammed— olarak anladı. Sevinçle:

— Allahhümme-sellâla seyyidina Muhammed, diye bağırdılar. Demek Muhammedin partisi kurulacak ha!..

O zaman Behlül bey:

— Muhammed partisi ya, dedi. Müminlerin hepsi bu partinin bay-rağında toplanacak.

Köylünün biri sordu:

— Yeşil mi olacak bu partinin bayrağı?

— Yeşil olacak hemşerilerim, ye-şil...

O zaman köylü coştı:

— Bu partide din yok, iman yok. Buğdanın güleği çaça çıktı. Allah biliyor da ona göre yapıyor... Da-ha bakalım, biz böyleyken neler e-decek?

— Olanlar bize oluyor!...

— İnekler bile naznan duznan do-ğuruyor.

— Tavıklar gunnamaz oldu...

Bu konuşmalar olurken, Behlül beyin gözleri sevinçle parlıyordu. Besmele çekip, sigarasını ateşledik-ten sonra:

— Hemşerilerim, dedi. Derdinizin çok büyük olduğunu biliyorum. Allah da biliyor. İşte bu seçimlerde rey-i-nizi bize verirsiniz, işleriniz olacak, yüzünüz gülecek...

Köylü, sanki bir elektrik tellinin ucuna bağlıymış gibi hep bir ağız-dan:

— Verecez, diye bağırdı.

O yaşımda bile anlamıştım Beh-lül beyin yalan söylediğini. Her ke-limesi, her cümlesi, hattâ nefes a-lışı bile yalandı. Yeminleri de ya-landı. Her yeminde kaldırdığı aya-ğına benden başka dikkat eden yok-tu. Behlül bey, bir saniye içinde —Muhalefet— sözüñü, —Muham-med— yapıvermişti. Yalancıydı bu adamlar. Gerçi ben de o zamanlar muhalefet sözünün anlamını bilmi-yordum ama, Muhammedle, muha-lefet sözünü ayırdedecek kadar mu-hakemeye sahiptim.

Akşam oldu. Behlül bey, Recep emminin evine misafir oldu. Ba-bamla, akşam Recep emmimin evi-ne gittiğimizde, Behlül bey, muhtar ve âzâlar kuzu dolması yiyorlardı. Kendi kendime düşündüm. Ne ap-taldı şu köylü milleti. Kendisine kucak kucak yalan söyleyen bir in-sanı kuzu dolmasıyla besliyordu. Behlül bey, belki de yalanı biraz fazla atsaydı, kaz da doldururlardı yanına, hindi de...

(Devamı var)



* Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası *

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı ay-lığı 25 lira. Yabancı memleket-lere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLAN FİATI: Kapak içi, san-timi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.
Fiati: 100 kuruştur.



Reklâmınızı
Gazete ve dergilerle
Değerlendirin

BASIN İLÂN KURUMU

Yurt içi ve
Yurt dışı
Reklâmlarınız için
hizmetinizdedir.

GENEL MÜDÜRLÜK :

Cağaloğlu, Türkocağı
Caddesi No. : 1
İstanbul.

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telgraf adresi :

BASINKURUMU



(Basın : 11697 — 34)



Sandviç

Sarhoşun biri fuardaki atış pavyonlarından birinin önünde durdu. Bir tüfek seçti, nişan aldı ve isabet kaydetti.

Pavyondaki adam:

— Bir kaplunbağa kazandınız! dedi.

Sarhoş mükâfatını aldı ve oradan uzaklaştı. Yarım saat sonra tekrar geldi. Tüfek seçti, nişan aldı. Tam isabet!

— Ayı mı istersiniz, yoksa bebek mi? diye sordu pavyonun sahibi.

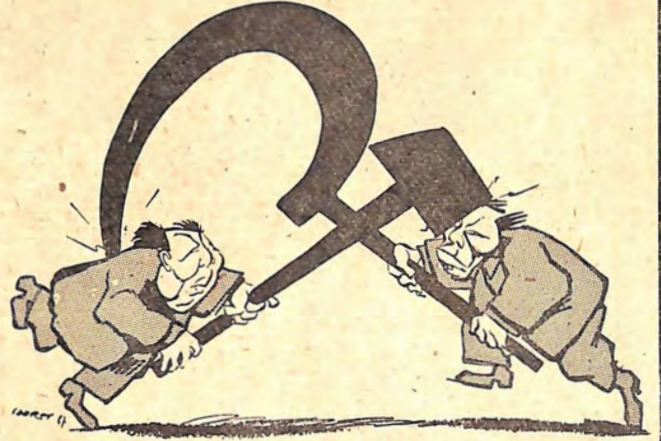
— Ne ayı isterim ne de bebek! Bana deminki sandviçten verin!..

Mitralyöz

İskoçya'da av mevsimi başlamıştı. Bir tüfek sesi duyuldu. On beş dakika sonra bir tane, yarım saat sonra da üçüncü tüfek sesi duyuldu...

Avlanmakta olan Mac İntosh arkadaşına döndü:

— Bak, dedi, mitralyözle ateş ediyorlar!



Komünist Çin'de ikilik!

Kadınların sırtından

İki Korsikalı arkadaş uzun zamandır birbirlerini görmemişlerdi. Bir gün Monmartre'da burun buruna geldiler! Bir tanesi prensler gibi giyinmişti. Ağzında Havana purosunu vardı, Cadillac'tan indi:

— Doumé! diye haykırdı öteki, seni böyle görmek beni çok sevindirdi. Demek sen de Paris'e geldin ha? İyi para kazanıyor-sun galiba? Buraya ne yapmak için geldin?

— Ben kadınlarla çalışırım dostum! Onları terletir, yemeden içmeden keser, tokat atar, sonra da paralarını alırım!...

Öteki gülmeye başladı:

— Ben de senin gibi yapıyorum ama yakamı polisten kurtarabilmek için kovalamaca oynuyorum!

— Hayır, azızim sen yanıyorsun, ben hayatımı namusumla kazanıyorum! Güzellik enstitüsü işletiyorum. Anladın mı?...

Papağanın muzipliği

İskoçyah La Fontaine'in masallarını ezbere okuyan rengârenk tüylü bir papağan satın alınmıştı. Mac İntosh bu hayvana avuç dolusu para saymıştı. Bir akşam bütün tanıdıklarını davet etti. Onlara bu olağanüstü hayvanın marifetlerini göstermek istiyordu. İş bununla kalmadı! İskoç hemen ikiye şilinge hepsiyle iddiaya tutuştu. Misafirler de bu oyunu kabul ettiler.

Ama papağan değil konuşmak, gagasını bile aralamadı. Herkes gittikten sonra İskoç başladı papağanı haşlamağa:

— Senin gibi adı bir hayvana dünyanın parasını verdiğim yetişmiyormuş gibi üstelik beni bu kadar insanın önünde rezil ettin!

— Saçmalama! dedi papağan. Bir daha gelişlerinde iki mîsline seninle iddiaya girecekler. O zaman ben de La Fontaine'in bütün masallarını anlatacağım!...



Yazısız

Tablo

Amerikalı turist Louvre müzesini geziyordu. Sıradan bir ressamın Van Gogh'un bir tablosunu kopya etmekte olduğunu gördü. Hemen oracıkta duran müze memuruna sordu:

— Yenisi bitince, eskisini ne yapacaksınız?...

İskonto

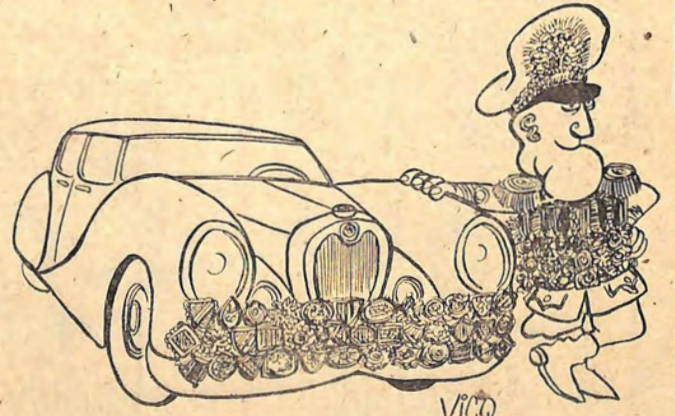
Doktor, ameliyat edilmesi gereken hastasına:

— Bu ameliyat için ikiyüz dolar almam lâzım ama, diyordu, size iskonto yapıp sadece yirmi-beş dolar istiyeceğim...

Hasta hayretle sordu:

— Neden bu kadar ucuza yapıyorsunuz?

— Eğer ameliyatta ölür de ödeyemezseniz, fazla para kaybetmemiş olmak için...

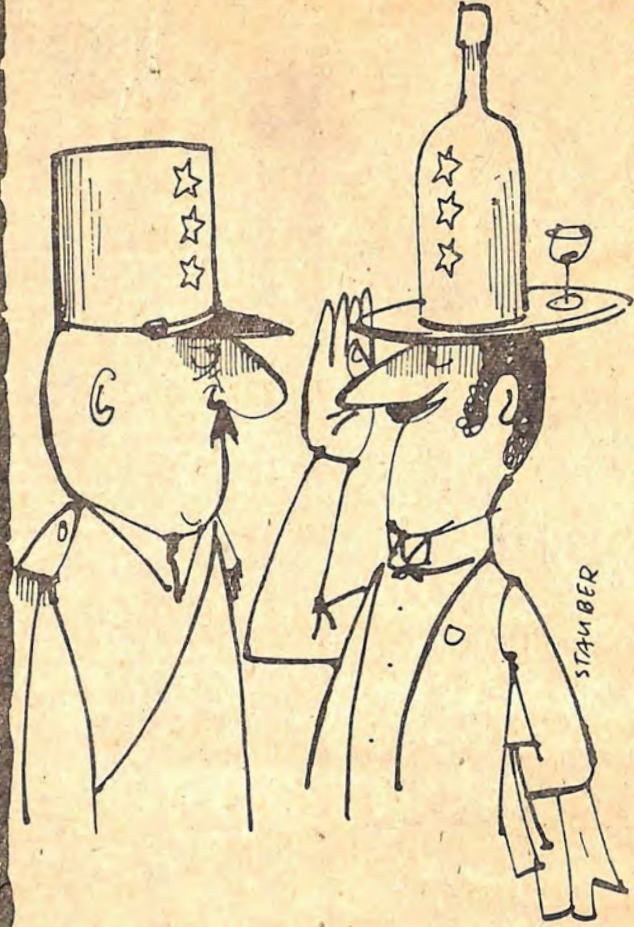


Yazısız

Dünya Karikatürleri



-AÇILMIYOR...
-ZORLAMA, ÖNDEKİNİ AÇ!



-NE EMREDERSİNİZ YÜZBAŞIM?...
KÜLAHLARI DEĞİŞELİM Mİ?



"HARP VE SULH!"



-PODOL, AĞZINI ŞAPIRDATMADAN
KAHVALTİ EDEMEZ MİSİN?..



-BEKLEME KARICIĞIM, BU AKŞAM
BİR YERE DAVETLİYİM!

SİZE DE BİR YUVA

m 679



1967 YILINDA

67 APARTMAN
DAİRESİ

ve ayrıca

4 MİLYON

lirayı aşan para ikramiyeleri

İNAP
HULUSİ
STANBUL

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

A cartoon illustration by O. Pichard. A man in a dark blue suit is seen from behind, walking on a red rug towards a woman. The woman has short red hair and is wearing a dark bikini, sitting on the edge of a light green sofa. The background is a bright yellow wall with a large green rectangular shape on the right. The signature 'O. PICHARD' is visible in the bottom right corner of the illustration.

-BİRAZ MERHAMET ARKADAŞLAR, TELEFONDA KARIM VAR !

-BİRAZ MERHAMET ARKADAŞLAR, TELEFONDA KARIM VAR!